

Revista Oficial FC Barcelona · Octubre del 2008 Núm. 35 · 4 Euros

www.fcbarcelona.cat

HEREUS DE LA MASIA

La nova residència mantindrà l'aposta per la formació integral

Pòster

Foto central de la plantilla per a la temporada 2008/09

Mònica Terribas

"Tenim una certa tendència a criticar-nos innecessàriament"

Eduard Manchón

Records d'un dels cinc integrants de la famosa davantera de Serrat

TORNA EL BÀSQUET.
VIU-LO EN PRIMERA PERSONA!
FANS DEL BÀSQUET
FANS DEL PALAU
El Palau recupera tota la seva intensitat amb el començament de la temporada de bàsquet. Viu-la de ben a prop amb nous cracs, nova mascota i un ambient increïble. No t'ho pots perdre! Com al Palau, el bàsquet no es viu enlloc!
Aconsegueix les teves localitats als punts de venda habituals i a ServiCaixa.
VENDA D'ENTRADES
www.fcbarcelona.cat
902 1899 00
Taquilles club / accessos 9 i 14
Regal

OCTUBRE DEL 2008

Edita: Futbol Club Barcelona
Av. d'Arístides Maillol s/n - 08028 Barcelona
Tlf. 902 1899 00 - Fax 93 411 22 10
Adreça electrònica: revista@fcbarcelona.cat

Director: Toni Ruiz.

Subdirectors: Eduard Pujol i David Saura.

Redactors: David Carabén, Xavier Catalán, Jordi Clos, Vanessa Forns, Jaume Marcet, Míriam Nadal, Sergi Nogueras, Francesc Orenes, Marc Parramon, Àngels Prieto, Xavier Rocamora, Aleix Santacana, Carles Santacana, Anna Segura i Manel Tomàs.

Revisió lingüística: Marina Àlamo i Lourdes Julià.

Redactor en pràctiques: Xavier Gala.

Disseny i Infografia: Anna Prats i Dolça Vendranas.

Fotografia: Arxiu Centre de Documentació i Estudis FCB, PB2 Projecte, A. Gallardo i Garriga (AMDC), David Cuella, Seguí / FC Barcelona i Sport.

Publicitat: FC Barcelona
Departament Comercial i de Màrqueting
Telf. 93 496 36 72.

Impressió: Rotocayfo Quebecor.

Tiratge: 133.000 exemplars.

Dipòsit Legal: B-40053-02.

La publicació no es responsabilitza de les opinions expressades en les col·laboracions externes.
La redacció d'aquest número s'ha tancat el 2 d'octubre del 2008.

Futbol, formació i símbol

La Masia és un dels conceptes que estan més estretament lligats a l'univers simbòlic del FC Barcelona. Hi ha socis i aficionats que en parlarien per referir-se estrictament a l'edifici del segle XVIII que està situat al Gol Nord del Camp Nou i que s'ha popularitzat des que, des de fa 29 anys, és la residència de joves esportistes del Barça.

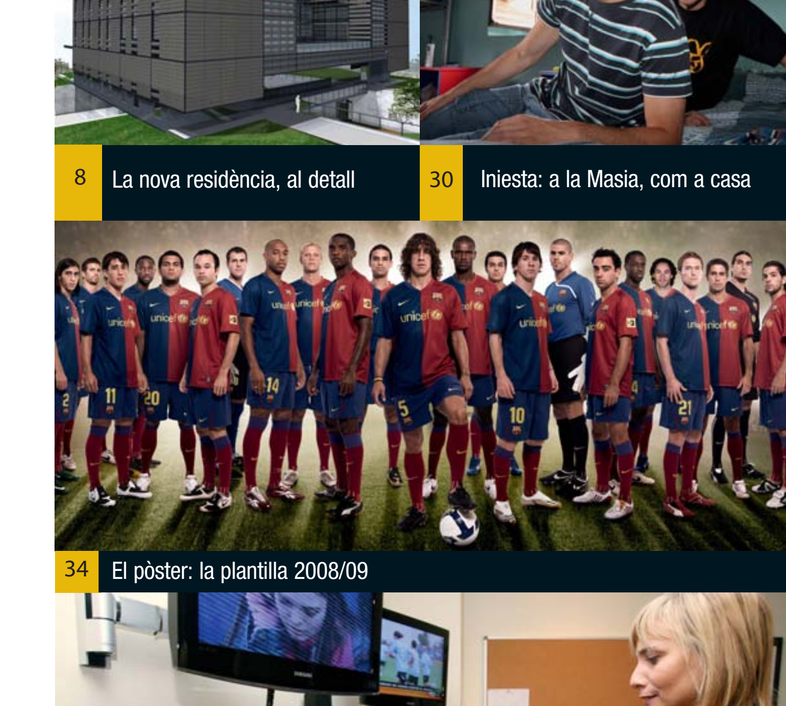
Una segona definició, més genèrica, està lligada a un concepte global. És quan dient *la Masia* volem definir tot el futbol base del club.

Sigui quina sigui la utilització que triem, el cert és que, entre la gent del Barça, les dues concepcions tenen molta força. Una descriu un espai físic reconvertit en escola de valors i de nois que es fan persona, i l'altra parla del conjunt de jugadors, d'equips i de tècnics, de col·laboradors i de directius, que formen el nostre futbol en les categories inferiors. En tots dos casos, quan se'n parla, es fa orgullosament, tenint-ne una alta consideració, perquè la Masia és un dels grans patrimonis de la institució. És difícil de mesurar-ne el valor real, però en té molt. Només cal fer atenció als reportatges que presentem en aquest número 35 de la REVISTA BARÇA. Coneixem el testimoni de persones que hi van residir somiant que un dia defensarien la samarreta del FC Barcelona i que, en canvi, allunyades del futbol, les coses els van bé perquè han aprofitat el bagatge que la Masia els va donar. A l'altre cantó de la balança, presentem el balanç de tots els nois que hi han residit d'ençà de l'any 1979. Analitzant aquestes dades, ens adonem que les xifres d'esportistes que han acabat jugant al primer equip, a la Lliga de Primera, o a la Segona Divisió, són molt altes, cosa que avala la feina feta. No és, doncs, una casualitat que avui el primer equip de futbol sigui entrenat per algú que va viure a la Masia i que es va formar en el nostre futbol base. Tampoc es pot atribuir a l'atzar que Pep Guardiola treballi amb una plantilla on hi ha fins a onze futbolistes fets a casa, o que la columna vertebral de l'equip (Valdés, Puyol o Iniesta) passés de la infància a l'adolescència a les habitacions de la Masia.

Però el club sap que, de ple al segle XXI, és l'hora de reformular, per millorar, la idea de Masia. Com? Doncs aixecant una nova residència per als joves esportistes del club a la Ciutat Esportiva de Sant Joan Despí. A la vegada, i de manera més imminent, tota l'activitat dels equips de futbol se centralitzarà en aquesta mateixa instal·lació. Així, a la Ciutat Esportiva hi treballaran des dels nens del prebenjamí fins als cracs del primer equip, i, a més, una bona part d'aquests joves futbolistes hi tindran la seva residència. La fotografia de la portada ja permet veure'n l'esquelet, i ben aviat serà una realitat. L'envergadura de l'obra que es farà per acollir aquesta Masia del segle XXI, com la definim en aquest número de la REVISTA BARÇA, és estratègica. I per aquesta raó cal conèixer-la en profunditat.

Però aquesta doble vessant permet avalar l'encert del club quan es va apostar per un model de futbol base que comptés amb una residència, i permet aplaudir el caràcter específic del Barça, també en la gestió del futbol de formació. Sí, els grans clàssics del futbol europeu disposen de ciutats esportives per al seu treball diari. I en molts casos, fa anys que treballen amb aquesta eina, cosa que sovint ens ha enlluernat. Però serà el FC Barcelona el club que podrà fer bandera d'una instal·lació modèlica, amb una activitat integral, que inclourà l'equip d'elit i els nois del planter. Aquest és el *model Barça* ■

SUMARI

LA CASA NOVA DEL PLANTER

Canvia la forma, però no l'esperit. La Masia del segle XXI ja està en marxa, a la Ciutat Esportiva de Sant Joan Despí, per acollir noves generacions de futbolistes, però també de persones amb valors. Una nova residència, en un edifici de cinc plantes, donarà cabuda a les necessitats del futbol base del Barça, que ha demostrat amb escreix que és una inversió segura. És la casa nova del planter.

LA MASIA DEL SEGLE XXI

Cada dia que passa, la Masia és més a prop de reconvertir els seus usos. L'edifici que durant les tres últimes dècades ha donat nom al planter del Barça, deixarà d'acollir els joves del planter, que estrenaran casa a Sant Joan Despí, a la Ciutat Esportiva. Abans que s'acabi l'any començaran les obres d'aquest nou edifici, que podria començar a funcionar a l'estiu del 2010

TEXT: David Saura | FOTOS: Bevenrain / PB2 Projecte

La Masia es comença a preparar per a la mudança. La vella masia de Can Planes, aquella que des del 1979 ja ha acollit a prop de 500 joves esportistes del Barça, ben aviat deixarà de donar cabuda als somnis del planter. I és que abans que s'acabi aquest 2008 començaran les obres de l'edifici que ha de ser la nova casa del futbol base. La ubicació serà a la Ciutat Esportiva Joan Gamper, on ja hi ha l'estructura feta del nou equipament que ha de substituir la Masia. Del costat del Camp Nou, al costat dels camps d'entrenament. Un trasllat que, conjuntament amb la pròxima arribada dels jugadors de Pep Guardiola, convertirà els terrenys de Sant Joan Despí "en una ciutat 100% de futbol", com defineix Joan Franquesa, vicepresident institucional i de patrimoni del club. Però, quan es començaran a omplir les caixes del trasllat? Si es compleixen tots els terminis, la nova residència podria estar en funcionament per a la temporada 2010/11. El club ja disposa de la llicència d'obres i la Junta Directiva, segons explica Joan Franquesa, vol adjudicar les obres ben aviat, perquè els treballs puguin començar abans que s'acabi el 2008. Si tenim en compte que un volum d'obra d'aquestes característiques –en total, l'edifici tindrà una superfície construïda que s'acosta als 6.000 metres quadrats– pot allargar-se de setze a divuit mesos, l'horitzó de l'estiu 2010 sembla un objectiu força assequible. El projecte té un pressupost al voltant dels 8 milions d'euros, als quals caldrà afegir els costos derivats del mobiliari i del tractament d'aigües.

> ***Les obres començaran abans que s'acabi l'any, a Sant Joan Despí, i podrien estar enllestides a l'estiu del 2010***

Una qüestió d'espai

Aquest canvi d'escenari per als residents de la Masia és un reclam que no ve de nou. "La Masia ja fa temps que s'ha quedat petita", recorda Carles Folguera, el seu director, que de la necessitat n'ha fet virtut per satisfer totes les expectatives. De fet, ja fa anys que al vell edifici de Can Planes només hi dormen una part dels residents. La resta de joves estan repartits

Un edifici que permet acollir-hi 'stages'

Una de les principals novetats del projecte era que fes compatible dos usos diferents: la residència de joves del planter amb l'allotjament d'equips professionals. Aquest segon aspecte, una novetat respecte de l'ús estrictament residencial per als joves, afegia un repte a la proposta arquitectònica –donar cabuda a dos usos diferents en un mateix edifici–, però permet que equips professionals o seleccions internacionals puguin fer 'stages' a la Ciutat Esportiva de Sant Joan Despí, al mateix temps que hi conviuen els joves de la Masia. "Els futbolistes tindran les mateixes comoditats que en un hotel, però amb la comoditat i proximitat dels camps d'entrenament de la Ciutat Esportiva", resumeix el vicepresident Joan Franquesa, que apunta aquest servei com una nova via d'explotació d'ingressos. Per resoldre la compatibilitat d'usos, s'han destinat dues plantes per a aquesta funció específica: la planta del soterrani –amb gimnàs, zona d'aigües, menjadors i sala d'audiovisuals, entre d'altres– i la de dalt de tot, amb habitacions individuals per a quaranta persones i una sala de massatges. Aquestes dues plantes es comuniquen directament a través dels ascensors i tenen accessos d'entrada diferents al dels joves del planter. D'aquesta manera, el dia a dia dels residents no es veu afectat per la presència o no d'altres equips que hagin llogat la instal·lació.

entre diversos pisos de Barcelona i unes habitacions que hi ha dins el mateix Camp Nou. Només el grup de nens més petits fan nit a la Masia, que continua donant cabuda al menjador, la sala d'ordinadors i les aules de reforç escolar. I és que és molt difícil que un edifici que data del 1702 pugui donar cabuda a 58 residents i totes les necessitats que se'n deriven. Per satisfer aquestes necessitats, es fa ús de l'estructura d'un edifici de cinc plantes que es va aixecar l'any 2005 a Sant Joan Despí, però que s'ha replantejat des d'aleshores. L'objectiu és clar, segons es desprèn de les paraules de Joan Franquesa: "Calia trobar solucions als problemes d'espai que hi ha a la Masia, però també hem tingut presents els serveis complementaris, les aules, els espais polivalents i les zones d'esbarjo, per fer-hi vida." També s'ha volgut millorar les comoditats de les habitacions, per aconseguir que els futurs residents "creïn els seus petits espais de la llar, tenint en compte que no poden estar a casa seva".

Com a casa

La voluntat de mantenir el caliu de la Masia ha estat un dels eixos del projecte arquitectònic desenvolupat per l'estudi PB2 Projecte. Partint d'una estructura de l'edifici ja existent –que serà lleugerament modificada–, s'ha volgut donar forma "a la casa dels jugadors". "Ens agradava el concepte de masia, de casa pairal on hi viu la gent. Hem volgut transportar aquesta idea a un concepte modern, on els jugadors se sentin com a casa", descriu Josep Llobet, arquitecte i conseller delegat de PB2, que vol defugir conceptes "més freds" com hotel o residència. Sembla només un matís semàntic, però és important a l'hora d'entendre la filosofia que desprèn aquest projecte.

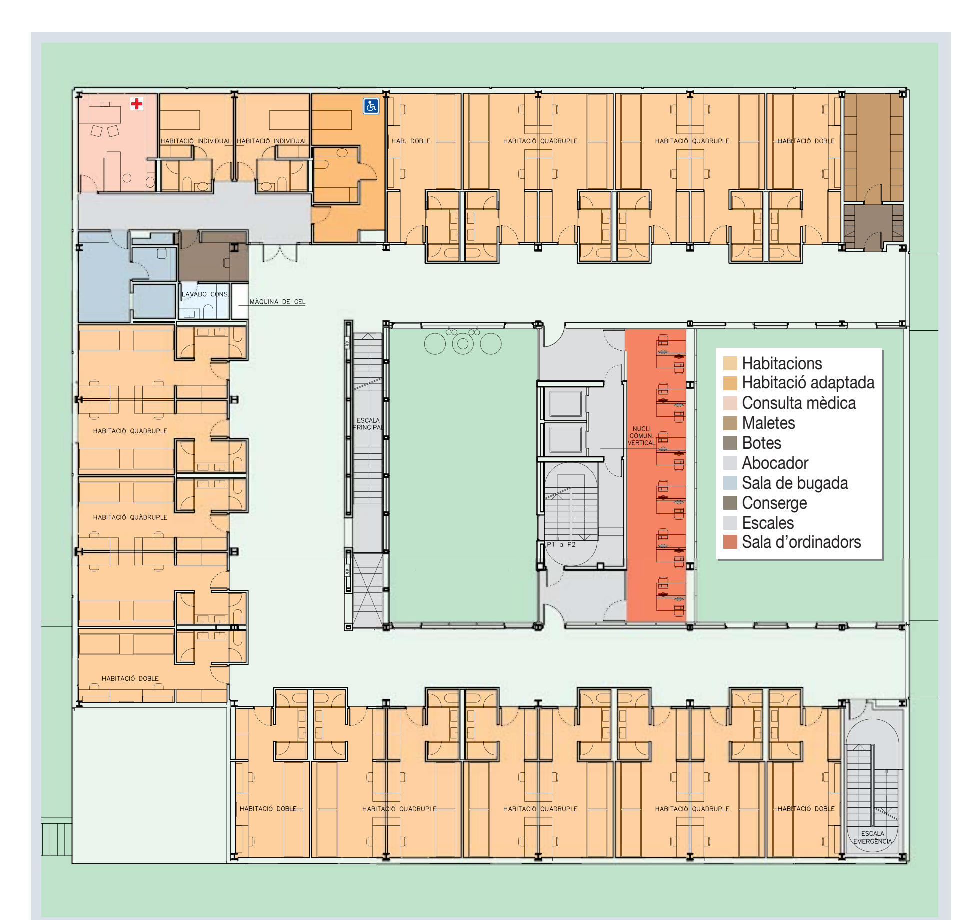
La funcionalitat i la comoditat són dos conceptes que s'han volgut deixar palesos en les 82 places que tindran els jugadors del planter, que es repartiran en habitacions de quatre i de dos llits. "Volem que cada habitació sigui com la de casa seva, amb el seu armari i el seu punt d'estudi", comenta Josep Llobet. I per aconseguir-ho es busquen espais diàfans, amb materials resistents i durables, amb poques làmpades o obstacles. Per si algun dia es cola alguna pilota a l'habitació...

Un altre dels aspectes destacats del projecte és l'aspecte exterior del nou edifici, que s'ha volgut integrar en un entorn en canvi constant, on fins fa pocs anys només hi havia camps i alguna masia que encara perdura. "Aquesta zona ha crescut i ha canviat molt en els últims anys, amb una gran barreja d'usos en l'entorn urbanístic, on hi conviuen camps de futbol, habitatges, parcs...", explica Josep Llobet, que assegura que aquest nou espai, que a primer cop d'ull pot semblar fred, "d'aquí a dos anys tindrà un aspecte millor; l'edifici envellirà bé". Per aconseguir-ho es farà servir un material que recobrirà l'exterior amb grans peces de 140x30 centímetres que no necessiten manteniment i que van penjades, de manera que es converteixen en una pell externa de la mateixa residència. "Això li dóna un aspecte, un color i una textura tova, que recorda la terracota cuita. No volíem que semblés un edifici industrial", apunta Lluís Garcia, arquitecte que treballa també en aquest projecte.

La nova Masia, que tindrà una superfície de 6.000 metres quadrats, comptarà amb un espai per a 82 residents i millorarà considerablement els serveis

Un edifici sostenible

A banda de l'aspecte estètic, aquest recobriment aporta elements de sostenibilitat, ja que,

Dues plantes idèntiques

La planta segona i la tercera seran pràcticament idèntiques i acolliran les habitacions dels residents –totes orientades a l'exterior–, amb una capacitat de quaranta persones per planta. A cada habitació, els joves disposaran, a banda dels lavabos i d'un llit propi –les lliteres de la Masia passen a la història–, d'una taula per estudiar i d'un armari. Els jugadors més petits compartiran les habitacions quàdruples, mentre que els més grans disposaran d'habitacions dobles. També s'han previst algunes habitacions individuals adaptades, que puguin donar servei a jugadors lesionats que hagin d'anar temporalment amb cadira de rodes. Altres detalls curiosos són la creació d'una sala per deixar-hi les botes i les maletes –així no molesten a l'habitació-, la instal·lació d'una màquina de gel per tenir cura dels cops rebuts o la sala de la bugada. A més, a cada planta hi haurà un espai comú amb la sala dels ordinadors.

Estructura actual de l'edifici que acollirà la nova residència. A sota, una imatge del projecte un cop quedi enllestit.

per exemple, facilitarà que l'edifici no absorbeixi directament l'escalfor del sol. Josep Llobet ho explica de manera visual: "Aquestes plaques permetran que la façana real de l'edifici estigui refrescada. Serà un efecte similar al de les persianes enrotllables que hi havia abans a les cases: el sol queda a fora, però la claror passa a dins." Tot plegat permetrà reduir considerablement la despesa en aire condicionat. "Tindrà una estètica que recordi el material convencional, però amb una tecnologia actual", remata Lluís Garcia. En aquesta mateixa línia de combinar la sostenibilitat amb la tecnologia, s'està treballant en la possibilitat que la coberta pugui tenir plaques fotovoltaiques que permetin generar electricitat.

Una distribució feta a mida

Però cal no oblidar que, com a la majoria d'edificis, el que més importa és el que hi passa a dins. I, per tant, en tot el procés de definició dels espais i de les necessitats ha estat molt important escoltar l'opinió dels professionals que conviuen amb els joves, des del cuiner fins al director de la Masia. Ells han tingut molt a dir, per exemple, en l'estructura de la planta baixa, que dóna cabuda a aspectes tan diversos com la cuina -amb capacitat per servir fins a 300 dinars al dia-, el menjador, la sala de visites, els despatxos d'administració, les aules de reforç o l'espai d'esbarjo dels nens, on hi haurà una gran pantalla per seguir els partits o els clàssics futbolins de la Masia. "Hem demanat que hi hagués quatre aules de reforç, però que alhora fos un espai que permetés fer-hi conferències", exemplifica Carles Folguera, que veu com aquestes aules seran modulables perquè es puguin convertir en el centre de les xerrades que s'hi fan de manera habitual.

L'edifici es recobrirà amb grans plaques que li donaran personalitat, al mateix temps que en refrescaran l'interior

De la mateixa manera, el menjador també es pot adaptar a les diferents necessitats que sorgeixen durant tot un dia, on per exemple els residents comparteixen àpats amb altres jugadors del futbol base.

I és que els esportistes han estat l'eix principal d'un projecte ambiciós, modern i capdavanter que aportarà al futbol base totes les facilitats perquè continuïn sorgint cracs de la Masia. Canvia l'edifici però es manté l'esperit ■

Vint històries que fan de pont

La cita és a les 16.00 h. Pocs minuts abans una tempesta d'estiu fa entrar alguns dubtes entre els protagonistes. Carles Puyol i Andrés Iniesta arriben puntualment a la Ciutat Esportiva. L'últim grup de joves, tots residents de la Masia, arriba gairebé de manera simultània; la resta ho han fet pocs minuts abans. El primer que fan Puyol i Iniesta és saludar un per un els futbolistes del futur, que se'ls miren amb admiració i un punt de timidesa. El gel s'acaba de trencar quan entra una pilota en joc. Finalment, i mentre s'ultimen els preparatius, el sol també arriba a temps a la foto i ho fa brillant amb força. Rialles, complicitats i diferents fotografies, gairebé sempre amb una pilota pel mig. El més petit és el Juanma Garcia, de l'Aleví A. Juntament amb ell també hi són Alejandro Grimaldo, Juan Fernandez 'Mara' i Godswill, de l'Infantil A; Olivier Moussima, Carlos Julio Martínez, Lluc Sau i Roberto Alarcón, del Cadet B; Ernesto Cornejo, Michael Tomas i Roger Canadell, del Cadet A; Javier Espinosa, Ella Ken i Pepe Palau, del Juvenil B, i, de l'A, Oriol Romeu, José Carlos Terrón, Anselmo i Carles Planas. Els dos més grans són Carles Puyol i Andrés Iniesta, del primer equip. Vint històries personals d'adolescència i creixement relacionades amb l'antiga Masia i la nova residència, que aviat serà una realitat.

TEXT: SERGI NOGUERAS

Un grup de residents de la Masia, a l'aula d'ordinadors.

EDUCACIÓ DE PRIMERA DIVISIÓ

La Masia ha aconseguit amb èxit que rendiment esportiu i formació personal siguin un binomi indissociable en la vida dels seus residents. Un mèrit que els seus responsables qualifiquen de repte i que és fruit d'una feina constant, sovint a l'ombra i en silenci

TEXT: Marc Parramon / FOTOS: Bevenrain

Quan als exresidents de la Masia se'ls demana per un moment entranyable del seu pas per aquest espai, molts d'ells, més enllà d'entrenadors, companys de vestuari i victòries, recorden la tasca d'algun dels treballadors que fan una feina sovint desconeguda per al gran públic: el seguiment educatiu i formatiu dels residents. L'equip educatiu de la Masia el formen un grup d'una dotzena de professionals encapçalats per Carles Folguera, director de la Masia, pedagog i exjugador d'hoquei patins. Per definir el seu equip en Carles opta per l'eficaç sistema de dir primer allò que no són: "No som entrenadors. Som mestres, pedagogs, psicòlegs. El nostre repte és fer compatible en la vida d'aquests joves la formació personal amb la disciplina esportiva." Un repte tenyit de responsabilitats que s'alimenta de la passió d'aquests professionals per la seva feina. "Tutelem la seva formació –segueix Folguera–, seguim la seva evolució a l'escola, els donem consells per afrontar el seu futur i vetllem per la seva seguretat i autoestima". I tot això sense delegar cap d'aquestes responsabilitats a terceres empreses. Tot fet des de casa, és a dir, el FC Barcelona, i amb gent de casa. Sense pretendre ser-ne un substitutiu, són el més semblant a una família.

Es tutela la formació dels joves, se segueix la seva evolució a l'escola, se'ls donen consells per afrontar el seu futur i es vetlla per la seva seguretat i autoestima

Fent de les obligacions una necessitat

La primera cita del dia dels joves de la Masia un dilluns qualsevol és a l'escola i a l'institut. Com que molts d'ells s'entrenen a la tarda, les seves classes només són de matí i s'emmarquen dins d'una adaptació curricular aprovada pel Departament d'Educació de la Generalitat de Catalunya que consisteix a quedar exempt de les classes d'educació física i a examinar-se no presencialment d'assignatures com música i religió, que l'escola a què assisteixen té normalment programades a les tardes. "Fent classes només als matins ens queda temps per entrenar-nos i fer els deures a les tardes", assegura en Lluc Sau, del Cadet B, que acaba d'ingressar a la Masia aquesta temporada. La cosa canvia amb els residents més grans, que entrenen als matins; aquests van a l'institut en torn de tarda.

L'hàbit d'estudi i l'orientació vocacional d'aquests joves són elements cabdals perquè afrontin el seu futur amb garanties d'èxit, més enllà d'on els dugui la seva carrera esportiva. Per aquest motiu des de la Masia se'ls incul-

La clau de l'èxit: treball en equip, jerarquia flexible

Aquest és l'actual equip educatiu de la Masia. D'esquerra a dreta, Hèctor Garcia (professor de reforç), Ricard Muñoz (gestió), Carles Folguera (director), Ramon Pi (metge), Rubén Bonastre (coordinador pedagògic), Eduard Ubach (coordinador de seccions), Clara Casas (professora de reforç), Jordi Aizcorbe (monitor dels caps de setmana). Tots ells, més un equip de psicòlegs, formen part d'una jerarquia flexible gràcies a la qual cadascú té l'última paraula a la seva àrea, la qual cosa dota d'equilibri i horitzontalitat aquest grup de treball.

Són les persones que viuen el dia a dia amb els residents, els que estan més a prop seu. Per aquest motiu es generen forts llaços de complicitat entre ells que ajuden a crear un ambient agradable tan important en aquesta etapa.

Un professor de reforç s'adreça als residents a la biblioteca de la Masia.

quen uns hàbits adequats que els ofereixin possibilitats de desenvolupar-se de manera òptima en aquest àmbit, amb la qual cosa converteixen les obligacions en una necessitat. "Cada tarda els residents assisteixen a unes classes de reforç en què fan els deures, estudien i resolen els seus dubtes amb un professor. Aquestes classes són obligatòries, així es crea un hàbit molt beneficiós", confirma Rubén Bonastre, coordinador pedagògic de la Masia.

Aquestes sessions es duen a terme a les sales d'estudi de la Masia, de dilluns a dijous, i les imparteixen professors contractats pel FC Barcelona. S'estableixen grups d'entre set i vuit nois, seguint un criteri d'homogeneïtat, amb edats i rendiment educatiu similars. En funció d'aquest últim factor les classes són d'una hora i quart o de fins a dues hores i mitja diàries. Els joves que arriben a la Masia provinents d'un altre país i que desconeixen la cultura i l'idioma reben també un reforç especial. En gran part dels casos aquests nous residents ingressen a la Masia uns quants mesos abans d'incorporar-se a la disciplina esportiva del club per adquirir aquests hàbits i coneixements. És el cas d'en Kaptoum, en Bagnac i en Dongou, tres joves camerunesos que van arribar el mes d'abril passat a la Masia. "Ells han estat tres mesos fent classes de llengua a la Masia i adaptant-se al context cultural de la societat catalana i del FC Barcelona", explica Bonastre.

Escollir el camí adequat

Perquè aquest engranatge educatiu funcioni és molt important la coordinació entre els mestres de l'escola i l'equip de la Masia, així com el contacte entre els professors i els pares, que, tot i viure en diversos casos a molts quilòmetres de distància, és força estret.

Davant del dilema d'escollir què volen per a la seva carrera professional més enllà del futbol, els residents reben suport personalitzat per part de l'equip d'educadors. "Després d'acabar l'ESO faré Batxillerat o un Cicle Formatiu?". Aquesta pregunta que es fan cada any milers de joves a Catalunya també ressona entre els murs de la Masia. "Quan acabi Batxillerat faré Arquitectura Tècnica o Fisioteràpia?", aquesta va ser la pregunta que es va fer fa uns mesos en Fernando Arriero, un jove resident de 18 anys de Talavera de la Reina que aquest mes de setembre va iniciar els estudis de Fisioteràpia a la URL. "Des de la Masia sempre m'han aconsellat; tenia dubtes però finalment crec que he escollit el que més m'agrada", assegura en Fernando. Des de la Masia, la intenció és que els joves estudiïn a la universitat pública, però si per motius de nota no és possible el club faci-

Durant el cap de setmana dos educadors organitzen activitats lúdiques i formatives que arrodoneixen el pla formatiu de la Masia i optimitzen les hores lliures

lita l'ingrés a la universitat privada finançant els estudis mentre els joves estiguin a la disciplina del FC Barcelona. "Es tracta de nois que enceten la seva vida universitària amb ganes. Des de ben petits han hagut de fer molts sacrificis personals i s'ho han treballat. Per tant, mereixen que el club els ajudi i no quedin fora dels estudis que volen fer per unes dècimes en la nota de tall", assegura Carles Folguera.

Ajudes complementàries

Les exigències de la disciplina esportiva, l'estressant dia a dia escolar o el fet d'estar allunyats de les seves famílies són factors que poden afeblir psicològicament els residents. Per esmenar aquestes situacions la Masia disposa d'un equip de psicòlegs, vinculat als Serveis Mèdics del FC Barcelona, que dóna suport als joves esportistes en aquestes situacions. Tots ells, quan s'incorporen a la Masia, visiten aquests professionals i ho continuen fent en funció de la seva situació. "Una inoportuna lesió, un suspens inesperat o un problema familiar poden ser assumits de millor manera amb ajuda", comenta el director de la Masia.
El pla formatiu de la Masia va més enllà del currículum escolar. Sovint el menjador d'aquesta instal·lació es converteix en una improvisada sala d'actes on s'ofereixen xerrades sobre diversos temes a càrrec d'experts. La temporada passada es va organitzar, entre d'altres, una xerrada sobre salut sexual i enguany ja se n'ha realitzat una altra sobre la salut alimentària i el son.

La Masia disposa d'un equip de psicòlegs que donen suport als residents quan passen per moments delicats

Una vegada s'acaba la setmana escolar les activitats no s'aturen a la Masia, amb la intenció de donar importància als espais de lleure. Per aquest motiu dos educadors, presents a les instal·lacions durant el cap de setmana, organitzen activitats lúdiques i culturals que cohesionen el grup i n'optimitzen les hores lliures. A l'agenda dels residents durant el cap de setmana hi podem llegir des d'una sortida al cinema, al Museu de la Ciència o a la pista de bitlles fins a una competició de futbolí o un taller de pastissos.

"Mai havia fet tans amics en tan pocs temps", ens confessa en Lluc Sau quan encara no duu ni dos mesos respirant l'ambient d'aquesta residència. Un símptoma que demostra que l'engranatge educatiu d'aquesta antiga masia del barri de Les Corts convertida en símbol barcelonista està a l'alçada del club que representa ■

Els joves que arriben a la Masia provinents d'un altre país i que desconeixen la cultura i l'idioma reben un reforç especial; sovint, s'incorporen uns mesos abans

"Els estudis són el primer"

Va arrribar a la Masia a finals d'aquest mes d'agost passat. "El primer dia va ser trist perquè vaig trobar a faltar molt la meva família", assegura en Lluc Sau, que té 14 anys i juga al Cadet B. Està en ple procés d'adaptació a la disciplina de la Masia i reconeix que se sent molt còmode amb l'equip educatiu i les activitats diàries i de cap de setmana. Aquest jove nascut a Santa Pau (la Garrotxa) reconeix que el moment més dur arriba cada matí: "Aquí ens llevem a tres quarts de set i jo a Santa Pau em llevava a les vuit!" Un sacrifici que queda compensat amb l'acompliment del seu somni: estar a la Masia. Com la resta dels seus companys, va a classe a l'Escola Lleó XIII de Barcelona i enguany ha iniciat 3r d'ESO. Tot i que tot just acaba d'encetar el seu periple al FC Barcelona, té molt clar que vol estudiar INEF. "Els estudis són el primer, sempre m'ho diuen els meus pares", recorda. Una filosofia que connecta perfectament amb l'esperit de l'equip educatiu de la Masia.

"Vull que la meva carrera estigui vinculada a l'esport"

Va arribar als 13 anys a la Masia des de Talavera de la Reina (Toledo). "Vaig pensar que no seria capaç de quedar-m'hi, però la il·lusió em va ajudar molt", comenta somrient en Fernando Arriero, de 18 anys. Va aterrar a l'Infantil i, després de sis anys, ara el destí el porta a la Damm, on ha estat cedit aquesta temporada. Continua dinant i sopant a la Masia, tot i que ara ja viu en un pis, com tots els residents que acaben el Batxillerat. La temporada passada va ser una època de dubtes per a ell, havia d'escollir el seu futur professional. Tenia un punt a favor: "Els meus pares mai m'han pressionat, tenia la seva confiança". Amb una tradició familiar de ciències pures –té un germà llicenciat en Biologia i un altre a cinquè de Medicina– finalment el Fernando ha escollit estudiar la diplomatura de Fisioteràpia. "Em permetrà seguir lligat a l'esport si no m'hi puc dedicar professionalment com a futbolista", explica mentre reconeix que també havia valorat l'opció de fer Infermeria o Medicina. La decisió la va prendre després de moltes xerrades amb l'equip de la Masia i els seus pares. El Fernando és un exemple dels universitaris de la Masia. Enguany hi ha esportistes estudiant carreres com INEF, Empresarials, Arquitectura tècnica i AD.

30 ANYS DE LA MA

QUIN FUTUR HAN TINGUT ELS FUTBOLISTES RESIDENTS DE LA MASIA?

18% Encara estan jugant en categories inferiors o de formació

10% Han arribat a debutar amb el primer equip del FC Barcelona

36% Han jugat a Tercera Divisió (amateur) o han deixat el futbol

9% Han jugat a Primera Divisió espanyola o estrangera

27% Han jugat a Segona Divisió A o B

I ELS QUE S'HAN DEDICAT AL BÀSQUET?

28% Estan en categories inferiors i de formació

25% Han jugat en categories amateurs o han deixat el bàsquet

19% Han arribat a debutar amb el primer equip FCB

12% Han jugat a LEB or/plata

7% Han jugat a l'ACB

6% Estan jugant a l'equip vinculat del FC Barcelona

3% Han jugat en universitats als EUA

ASIA, EN XIFRES

LLOC DE PROCEDÈNCIA DELS RESIDENTS

Estat espanyol

442

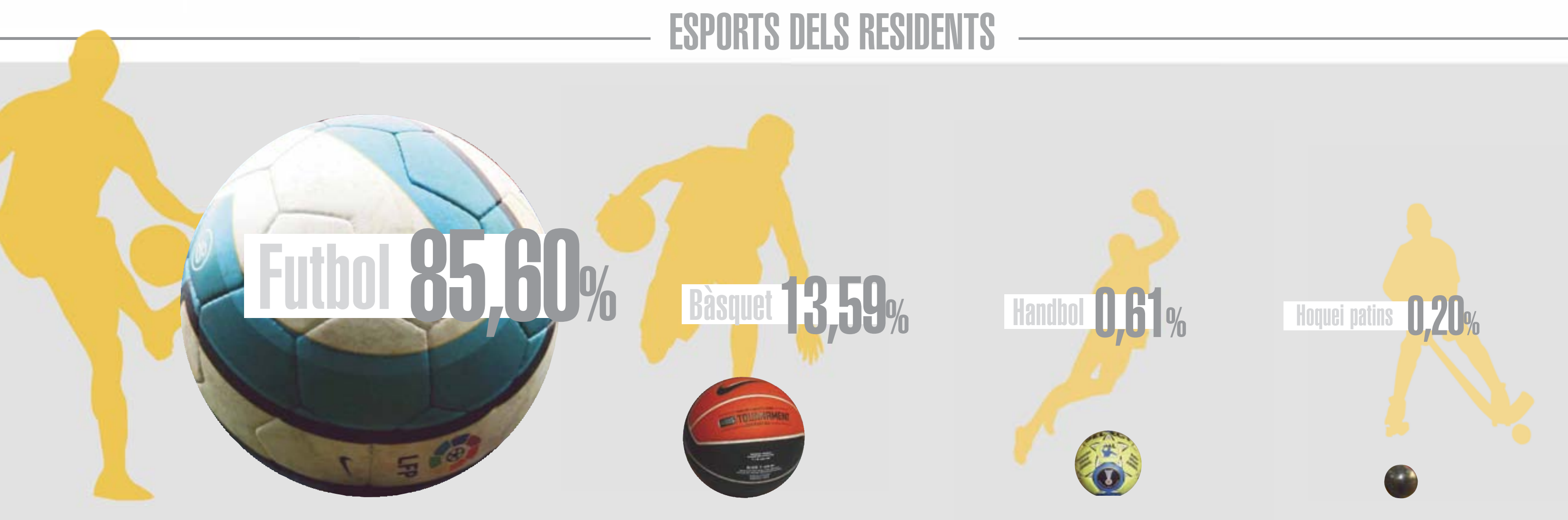
GALÍCIA	15
ASTÚRIES	10
CANTÀBRIA	3
PAÍS BASC	11
NAVARRA	1
ARAGÓ	10
CATALUNYA	208
CASTELLA I LLEÓ	15
MADRID	2
LA RIOJA	3
LES BALEARS	12
EXTREMADURA	6
PAÍS VALENCIÀ	42
ANDALUSIA	75
MÚRCIA	13
CASTELLA - LA MANXA	6
CEUTA	1
CANÀRIES	9

Resta del món

51

EL CAMERUN	15
EL BRASIL	7
EL SENEGAL	5
L'ARGENTINA	3
GUINEA	3
REP. DOMINICANA	3
ANDORRA	2
NIGÈRIA	2
LA COSTA D'IVORI	1
GRÈCIA	1
PORTUGAL	1
SÈRBIA	1
FRANÇA	1
BÈLGICA	1
VENEÇUELA	1
GEÒRGIA	1
HONGRIA	1
SUÏSSA	1
GÀMBIA	1

ESPORTS DELS RESIDENTS

Un dia de la primavera del 1990 a la Masia. D'esquerra a dreta, al tercer, quart i cinquè lloc de la filera de dalt, hi ha l'actual equip tècnic: Altamira, Vilanova i Guardiola. Blanquera és el que fa vuit de la filera de baix.

LA SORT DELS ALTRES

TEXT: David Carabén | FOTOS: Arxiu personal de Joan Blanquera i Pere Pozanco / *Sport*

Vés amb compte amb el que somies, diuen, perquè els teus somnis es podrien fer realitat. Per a qualsevol nen que hagi somiat jugar al Barça accedir a la Masia deu ser com donar ales a la fantasia, incorporar-se al vagó dels privilegiats en el tren cap a Primera. Fins a un deu per cent dels que hi entren debuten al primer equip del Barça. Però, i el noranta per cent restant? Què se n'ha fet dels que no van arribar al primer equip? I dels que finalment no es van dedicar al futbol? Com recorden el seu pas per la Masia?

L'experiència del pas per la Masia no pot ser innòcua ni innocent. Reclama del nen un sentit de la responsabilitat cap als propis somnis fora del comú. Tan a prop del cel de cadascú, la sensació d'èxit o de fracàs es deu aguditzar, i la gestió d'ambdues circumstàncies extremes en emotivitats en formació deu ser, com a mínim, complicada per a pares i tutors.

Per comprovar-ho, hem acudit a tres testimonis representatius. Havien de ser prou adults per haver tingut temps de consolidar vocacions alternatives a la primera que van tenir. I, és clar, si tenim en compte que la Masia va començar a funcionar com a residència al novembre de 1978, es podria dir que tot just ens trobem davant la primera generació de residents amb el temps sufi-

cient per haver encarrilat una nova carrera. Tots tres van néixer a principis de la dècada dels anys setanta. Dos d'ells, catalans; l'altre, andalús. Són Joan Blanquera, Pere Pozanco i Patricio Rubio.

Conviure i compartir

Blanquera va entrar a la Masia la temporada 84/85. I hi va viure fins a la 91/92, des dels 16 anys fins als 21. "Conviure diàriament i compartir somnis amb trenta nois de la mateixa edat t'hi lliga de per vida. Som com germans, els uns dels altres. I encara que faci temps que no ens veiem, ens guardem molt d'afecte. Ens repartien per les quatre habitacions segons l'edat. Jo dormia amb Guillermo Amor, Xavi Ramón, Nayim, Sergi López, Moragues... I amb l'Aureli Altamira i el Tito Vilanova, que ara són a l'*staff* tècnic del primer equip. Pep Guardiola, en canvi, no dormia amb nosaltres, perquè era una mica més jove. Però ja anava amb nosaltres. Sempre va anar amb gent una mica més gran."

Pere Pozanco només va viure a la Masia un parell de temporades, la 85/86 i la 86/87. "Després de Guillermo Amor, dec haver estat el resident més jove de la Masia. Hi vaig entrar amb 12 anys. Fins aleshores havia viscut a Santa Eulàlia de Ronçana. I el salt del poble a la ciutat en una edat tan jove és molt bèstia. Al meu fill no li deixaria entrar-hi, com a mínim, fins a l'edat de juvenils. Això sí, vaig riure molt, allà dins. Em van sortir les vuit abdominals, de tant que reia!" Al petit Pozanco sempre el confonen amb el gran, Joan Anton Pozanco, que fins la temporada passada feia de preparador físic del primer equip del Barça, amb Rijkaard. També havia jugat en categories inferiors del Barça. "El bo era ell. I jo l'imitava en

La primera orla de residents de la Masia ja compleix amb escreix la proporció del 10% d'ascendits al primer equip.

Joan Blanquera, entre Guillermo Amor i Sergi López, amb el Juvenil A, la temporada 1985/86.

Pere Pozanco és el rosset agenollat del davant, amb Òscar Garcia al darrere. Juguen a l'Infantil B del Barça, la temporada 1985/86.

Patri, amb el primer equip, en la final de la Copa de la Generalitat 95/96, a l'Estadi de Montjuïc.

tot. Crec que fins i tot em vaig fer esquerrà per culpa seva. Però es pot dir que vam ser el precedent del cas Hierro. Diuen que el Barça va fitxar el dolent dels Hierro. Doncs també va fitxar el dolent dels Pozanco, que era jo. Vam anar-hi els dos, a fer les proves, i només em van agafar a mi. A ell el van fitxar un temps després."

Pere Pozanco també va coincidir a la Masia amb Pep Guardiola. Però anava a l'habitació dels més petits. "Estudiàvem a l'escola de la Maternitat. I a l'hora del pati anàvem a veure els entrenaments del primer equip a la Masia. Hi havia molta diferència d'edat entre els residents, i molt de temps lliure per a un gruix de jovent entre els 15 i els 18 anys!"

Patricio Rubio, a qui tothom anomenava *Patri*, va entrar a la Masia l'any 1992, amb 19 anys. "Només hi vaig ser dos anys. El primer hi dormia. El segon només hi anava a menjar. A partir d'una certa edat, ens feien anar a viure a pisos del voltant." Patri va arribar amb el dubtós honor de ser l'infantil més car de la història. "Si tenim en compte que partia d'unes pressions excessives per a un noi de la meva edat, la veritat és que al Barça vaig passar quatre anys magnífics. Em van descarregar la pressió que suportava a l'Atlètic de Madrid. Tot es va anar calmant, i em vaig trobar futbolísticament. De la Masia recordo molt bé la vida ordenada, els horaris estrictes que seguíem... Una altra cosa que recordo bé són les classes de català. De fet, m'han acabat servint força a la feina. Ja m'agradaria parlar l'anglès amb la mateixa fluïdesa que parlo el català!"

Les segones carreres

Patri ha estat l'únic dels tres que va completar una carrera de futbolista. "Vaig fer quinze anys de professional, jugant a Segona Divisió. Vaig reenganxar els estudis cap al final de la meva carrera. He de dir, però, que jo sóc dels afortunats. Provinc d'una família al capdavant d'una empresa i m'hi vaig poder incorporar amb un mínim rodatge." L'empresa en qüestió és Bodegas Rubio, on s'elabora el cèlebre brandi Luis Felipe. Quan li demanem en què pot haver-lo ajudat o perjudicat el seu pas per la Masia, més enllà de la seva carrera futbolística, diu que se sent molt orgullós d'aquella etapa. "El club em va formar com a jugador. Però també com a persona. Em van inculcar moltes formes de cortesia i respecte. Feien que ens adrecéssim a tothom amb el preceptiu *senyor*. I el fet que l'educació que reps a casa tingui continuïtat en un club de futbol té el seu mèrit."

Pere Pozanco, en canvi, no ha continuat cap negoci familiar, sinó que n'ha creat un de propi. "Dissenyo webs i faig promocions *on line*. Porto una empresa de serveis integrals per a internet. Ara fa vuit anys que sóc autònom, un *free lance* content de ser-ho, perquè no tinc cap."

Joan Blanquera sí que ha provat sort en les dues tradicions familiars: "Fins al 2000 em vaig dedicar al tèxtil, seguint la tradició de la família del meu pare. A partir de llavors i fins avui dia he seguit la tradició familiar de la mare, que tenen una funerària a Múrcia des de fa més de cent anys. Vaig ficar-m'hi aprofitant que es va liberalitzar el sector dels serveis funeraris a partir de 1997. I ara porto dos tanatoris a la zona de la Selva."

Contra la sort, maduresa

La història de Blanquera pot ser que sigui la que millor revela l'accés prematur a la maduresa que sembla reclamar la Masia als seus residents. Amb poc més de 20 anys va decidir abandonar el futbol de manera prou

Patri: "El club també em va formar com a persona. Que l'educació que reps a casa tingui continuïtat en un club de futbol té el seu mèrit."

Encén la flama de l'afició
gasNatural

dràstica. "Tenia 20 o 21 anys. O fas el salt a Primera o et quedes rondant per Segona Divisió. Era la temporada 91/92. I em vaig lesionar els lligaments del genoll." Els seus companys de la Masia ja s'havien anat incorporant al Dream Team de Cruyff i ell va fitxar pel Figueres. "No em penedeixo de les decisions que vaig prendre. Sabia que em podria dedicar a l'empresa tèxtil de la família, perquè havia fet COU i tenia aprovats un parell d'anys de la carrera d'Empresarials. Quan vaig decidir que no em dedicaria al futbol, em vaig agafar un any sabàtic i vaig anar a viure a Londres, per aprendre anglès i eixamplar horitzons. Però també per canviar d'aires i allunyar-me del món del futbol."

En un sector tan competitiu com el futbol d'elit les lesions en moments clau poden decidir una carrera. Patri també es va lesionar en un mal moment, quan ja havia renunciat a la fitxa a la qual tenia dret per facilitar el seu ascens al primer equip: "Havia estat màxim golejador a Tercera Divisió, i, si hi afegim els gols que vaig fer amb el Barça B, vaig arribar als 40 gols en una temporada. Quan els meus companys van començar a debutar amb el primer equip, em vaig trencar el peroné i ja no vaig tenir temps de recuperar-me abans que acabés la Lliga."

Pozanco ho té molt clar: "Un ha de ser honest amb ell mateix. Jo no tenia les condicions. No era ràpid. Tampoc era el més treballador. Per arribar no només es necessita qualitat tècnica. Hi ha un talent físic i un talent psicològic que són fonamentals. Essent tan joves, n'hi ha molts que quan cobren els primers quartos es perden ràpidament. D'altres no tenen prou confiança en ells mateixos. Fixa't en el cas de Puyol: tècnicament no era la repera. Però físicament i de coco ja era un fenomen. Després passa una altra cosa, els jugadors tenen el seu sostre. Alguns hi arriben massa d'hora i són autèntics cracs jugant amb l'Aleví. Tothom els pronostica que arribaran al primer equip. Però en un parell de temporades ja han perdut aquella màgia. I d'altres triguen tant que no l'assoleixen mai. Després hi ha aquells pels quals no donaries ni un duro i, tot d'una, comencen a rebentar els propis sostres un rere l'altre."

Blanquera: "Quan vaig decidir que no em dedicaria al futbol, em vaig agafar un any sabàtic i vaig anar a viure a Londres."

El maig de Milla

Quant als jugadors que arriben a cracs, Joan Blanquera recorda una tarda del mes d'abril de 1989. "Milla va entrar amb el cap cot al menjador de la Masia, on ens trobàvem tots. —Què tens, *maño*?— li vam preguntar. —M'han dit que em busqui equip. Fins i tot recordo que ell dubtava entre el Teruel, l'Aragon, l'Alzira o el Gandia. Al maig va venir Cruyff, es va treure de la màniga la posició del '4', va veure jugar Milla un dissabte al Mini i se'l va endur a l'*stage*. Si no hagués estat per aquell moment de sort, potser ningú coneixeria Milla. Això no vol dir que no es mereixés pujar. Això vol dir que la sort també juga un paper molt important" ■

El camí completat

És sobradament conegut que arribar a debutar amb el primer equip és molt complicat. Els jugadors del planter que ho han aconseguit han hagut de destacar, en els anys anteriors, per la seva qualitat, pel treball i per l'instint de superació, sense deixar de banda la sort. Però moltes vegades el camí s'acaba abans. En total, en prop de 30 anys, s'han instal·lat a la Masia 442 futbolistes. Només 41 han pogut estrenar-se amb el primer equip. Un total de 38 han jugat en altres equips de Primera Divisió, 144 a Segona Divisió A o a Segona B, mentre que el major nombre, 152, han acabat a Tercera o en categories inferiors. La resta segueixen encara vivint a la residència. Estan a l'expectativa, però saben que en aquests moments la representació del planter és bàsica per al club. Els casos de Valdés, Piqué, Puyol, Xavi, Iniesta, Messi, Bojan, Jorquera, Pedro, Víctor Sánchez, Sergio Busquets i fins i tot de Guardiola ho demostren.

I és que cinc d'aquells 41 nens residents que han arribat al Camp Nou encara hi són. Es tracta de Víctor Valdés, Albert Jorquera, Carles Puyol, Andrés Iniesta i Pedro Rodríguez. El primer a ingressar a la Masia va ser el porter de l'Hospitalet, el 1992, amb només 10 anys. El que ara és el seu company sota els pals, Jorquera, s'hi incorporaria dues campanyes més tard (1994), en edat cadet. En els anys següents, 1995 i 1996, arribarien a Barcelona dos dels actuals capitans, Puyol i Iniesta. El primer s'havia donat a conèixer per la seva entrega i coratge a la Pobla de Segur (Lleida), i el segon va ser 'caçat' en el torneig internacional infantil de Brunete, quan vestia la samarreta de l'Albacete. L'últim a fer ús de la Masia va ser Pedro, que va fitxar pel Juvenil A el 2004 procedent del Sant Isidro canari.

Guardiola, jugador i entrenador

Al marge dels cinc futbolistes que han complert el somni de ser un més amb el grans, l'equip té un cas especial. El protagonista és el tècnic Pep Guardiola. El de Santpedor va marxar de casa amb 13 anys per incorporar-se a la disciplina blaugrana. Des del 1990 fins al 2001 jugaria amb el primer equip. La seva història no acaba aquí. L'estiu del 2008 Guardiola es va convertir en el primer futbolista sorgit de la Masia que va ser entrenador del Barça. La quadratura del cercle.

A banda d'aquests cinc homes i Pep Guardiola, la foto de la plantilla actual també enfoca cinc jugadors més sorgits de la base barcelonista: Gerard Piqué, Xavi Hernández, Leo Messi, Bojan Krkic i Víctor Sánchez. I se'ls ha d'afegir Sergio Busquets, amb un paper important en els esquemes del cos tècnic en aquest inici de temporada. Cal recordar que no tots els esportistes del planter del FC Barcelona s'instal·len a la residència de l'entitat. Cap altre conjunt dels que han destacat en les últimes temporades a la Lliga espanyola ofereix uns números similars. El Madrid en té set procedents de les categories inferiors, sis el Sevilla, cinc el València, mentre que el Vila-real i l'Atlètic de Madrid, tres. Tampoc els principals clubs europeus acostumen a alinear d'entrada set futbolistes de la casa, com es va poder veure en l'últim derbi.

En el cas del Barça, la importància del planter en la plantilla no és només quantitativa. Els futbolistes formats a la Masia constitueixen la columna vertebral de l'equip i any rere any incrementen el seu pes específic.

TEXT: JORDI CLOS

DENOMINACIÓ D'ORIGEN

Jordi Puig alliçona els jugadors del Prebenjamí del Barça, un equip format per nois de sis i set anys.

Més enllà de l'edifici del segle XVIII que en els últims prop de 30 anys ha estat la casa de més de 400 futbolistes, la Masia s'ha convertit en un segell que identifica tot el futbol base del Barça. Però, què ha de tenir un jugador per ser mereixedor d'aquest apel·latiu? Evidentment, jugar als equips inferiors del Barça, però també tenir unes aptituds i unes actituds molt específiques. En podríem dir una denominació d'origen pròpia de Can Barça

TEXT: Jaume Marcet | FOTOS: Bevenrain / Seguí - FCB

Quin perfil de jugador es busca a l'hora de captar joves promeses per als equips inferiors del Barça? El rendiment d'un noi s'ha de mesurar per les seves aptituds actuals o per les que pot arribar a desenvolupar? És més important un bon físic o la tècnica preval per sobre de tot? N'hi ha prou amb el talent o cal un caràcter guanyador per aspirar a ser un crac? Són preguntes que ens podem fer quan reflexionem sobre els criteris que aplica un club com el FC Barcelona a l'hora d'apostar per les joves promeses i incorporar-les al futbol base. Si alguna cosa diferencia el futbol de les matemàtiques és que no hi ha cap resposta absoluta; tot és opinable i discutible. De fet, dos criteris oposats poden funcionar alhora, però hi ha una sèrie de paràmetres que són comuns per apostar per un jugador

i col·locar-lo a la passarel·la d'oportunitats que és el futbol base del Barça.
El jugador que arriba a Barcelona en edat encara de formar-se com a jugador i persona ho fa amb el desig final de complir el somni de triomfar al Camp Nou. Que aquest ambiciós objectiu es faci realitat dependrà de molts factors. Per un costat, l'ull clínic dels observadors per captar les aptituds necessàries i la capacitat dels entrenadors per potenciar aquestes qualitats. Però també és fonamental la personalitat i la fortalesa mental d'aquest jove talent per tal d'assolir grans fites.

Qualitats necessàries

Des de fa tres anys, Albert Benaiges coordina les categories inferiors del club. S'encarrega de marcar la línia de treball des de l'equip Prebenjamí fins al Cadet A. En etapes anteriors havia dirigit diferents equips del futbol base. És difícil de xifrar el nombre de jugadors que ha vist amb una pilota als peus, però té molt clares les virtuts que un jove en edat formativa ha de tenir per triomfar en el futbol del Barça: "Ha de ser intel·ligent, ràpid, tècnic i amb caràcter." Però aquests quatre valors no són imprescindibles en termes globals, sempre que es puguin compensar amb altres atributs. I és que, si no fos així, Benaiges té clar que, per exemple, un jugador com Guardiola "no hauria arribat on va arribar". "Quan començava era molt lent i feble físicament, però la seva intel·ligència era tan brutal que ho compensava tot", argumenta.
En el futbol, no hi ha valors absoluts i els tècnics entenen que cal tenir en compte els factors compensatoris. Puyol n'és un exemple. "Quan va arribar al club –explica Benaiges sobre l'actual capità del Barça–, no destacava per ser un jugador brillant, però el seu interès per triomfar i la capacitat de treballar van obrir-li les portes de l'èxit." Aquests últims són aspectes que els tècnics valoren a l'hora d'incorporar un futbolista: "No només ens fixem en les qualitats físiques o tècniques, també cal tenir en compte el caràcter i esperit de treball del nen, aspectes que formen part de la seva personalitat."

Del talent al joc col·lectiu

Un dels tècnics que treballa braç a braç amb Albert Benaiges és l'entrenador de l'Infantil B, Albert Puig. El tècnic tarragoní està acostumat a treballar amb joves talents que arriben d'altres clubs amb grans qualitats però amb molts aspectes que han de polir. "Cada inici de temporada em trobo amb nous jugadors que arriben al Barça acostumats a ser les estrelles dels seus equips. Ells estan habituats a decidir amb una genialitat el partit i abusen de les accions individuals", relata Puig. Al Barça topen amb molts més jugadors de primeríssim nivell i una filosofia de joc col·lectiu que han d'assimilar: "A poc a poc aprenen el nostre típic joc de posició. Els tres primers mesos són d'adaptació. Acaben el primer any assimilant els nous conceptes i normalment exploten el seu talent en benefici del col·lectiu a partir del segon any."
És ja cap als 12 o 13 anys, un cop superada la fase de benjamins i alevins, quan es comencen a fer les primeres seleccions de talent. És l'edat en què, per exemple, van arribar al club jugadors com Iniesta, Messi i Gai Assulin. Ja en l'edat infantil, el jugador comença a definir-se i a poc a poc "es veu qui vol ser futbolista", assegura Albert Puig, que,

Virtuts per posició

A l'hora de definir les qualitats més específiques dels jugadors en funció de la seva posició al camp, Albert Benaiges apunta els valors imprescindibles de cada posició.
Porteria: Valorem l'alçada, l'agilitat, els reflexos i la capacitat de manar.
Defenses: Busquem jugadors agressius, amb bon joc de cap i caràcter. És important que sàpiguen treure bé la pilota des del darrere. Per això, moltes vegades fitxem migcampistes pensant que els podem reciclar a defenses, ja que ens garanteixen una primera passada precisa.
Migcampistes: Han de tenir bona tècnica i ser intel·ligents. Si del Barça han sortit tants migcentres (la clàssica figura del '4') és per la manera d'entrenar i d'entendre el joc. Dels Milla, Amor i Guardiola als Xavi, Iniesta o Sergio Busquets hi ha hagut una evolució. Abans eren més especialistes i ara són migcampistes més ofensius i complets.
Davanters: Són els més difícils de trobar. Busquem jugadors hàbils i ràpids i amb el do del gol. És la demarcació en què cal més talent.

"Ha de ser intel·ligent, ràpid, tècnic i amb caràcter." Aquestes són les virtuts ideals d'un jugador del planter, segons defineix el coordinador del club, Albert Benaiges

desprès d'una dilatada trajectòria en l'àmbit de la formació, té clar que "triomfen només els que mostren un alt nivell d'actitud i d'aprenentatge constant."

Qui cerca els talents?

Dels nombrosos jugadors del planter que han arribat al primer equip, n'hi ha molt pocs que hagin passat per totes les categories del futbol base. Per tant, en molts casos, sempre hi ha hagut un moment en què algú obre les portes del Barça per primera vegada. És on entra en joc la figura de l'observador. El Barça disposa d'una xarxa de 25 observadors, tant arreu de Catalunya com a la resta de l'Estat i també a l'estranger. Pep Boada, exentrenador del Barça C i un dels vint primers residents que van formar part de la primera lleva de jugadors de la Masia la temporada 1979/80, s'encarrega de coordinar la feina dels observadors. Defineix aquesta tasca –que en el món del futbol s'ha quedat amb el nom de *caçatalents*– com aquella que desenvolupen persones a qui per sobre de tot "els agrada el futbol, veuen molts partits i tenen molt clar el nivell dels jugadors del club per buscar-ne de millors". Pep Boada desmitifica la figura de l'observador entesa com algú que té un do diví per diferenciar els futbolistes gràcies al seu ull clínic: "Crec que es tracta de passar hores i hores veient molt de futbol. En qualsevol partit, per modestos que siguin els equips, cal buscar jugadors que puguin ser útils. Després, els tècnics del club hauran d'acabar de formar-los per fer-los grans esportistes."

El Barça compta amb una xarxa de 25 observadors que busquen el talent en tots els camps. Són tècnics que es passen hores i hores a la recerca de grans promeses

Els clubs inverteixen cada vegada més recursos en la recerca de jugadors joves, ja que d'aquesta manera s'estalvien inversions molt costoses per jugadors molt contrastats. En aquest sentit, els equips anglesos esdevenen una dura competència perquè, com explica Boada, "busquen jugadors de 15 o 16 anys que estan a punt d'explotar i posen molts diners per endur-se'ls. Nosaltres apostem per una política més formativa".

Canvis socials

Aquest mercantilisme entre jugadors tan joves és un fet relativament recent, que s'allunya del romanticisme que tradicionalment s'atorga al futbol de formació. Laureano Ruiz, un dels responsables del futbol base del Barça als anys setanta, manté encara aquesta visió més pura del futbol. De fet, ell és un gran defensor dels jugadors de qualitat, malgrat que les seves condicions físiques siguin més justes. "És evident que els jugadors alts tenen alguns avantatges, però els petits són més ràpids i hàbils. Hi ha el mal costum de pensar que són menys competitius i no és així. No hi ha res que garanteixi els resultats", conclou el veterà tècnic. Per justificar la seva aposta per la qualitat, més enllà dels clixés físics, "només cal mirar l'alçada de jugadors com Maradona, Romário o ara Messi i Agüero", apunta.

El tècnic càntabre, que va guanyar cinc campionats d'Espanya juvenils consecutius i va dirigir el primer equip blaugrana l'any 1976, considera que el Barça "controla bé el mercat, però suposa una gran responsabilitat social captar jugadors de menys de 15 anys perquè per a ells esdevé un gran canvi a les seves vides".

Laureano Ruiz sintonitza amb la política de planter barcelonista, que també aposta de

Guanyar títols des de ben petits ajuda a reforçar el caràcter guanyador del jugador del planter.

manera decidida per la qualitat tècnica dels futbolistes. De fet, ell va ser un dels precursors de l'actual filosofia de joc del Barça. Aquest descobridor de grans talents futbolístics –com ara De la Peña o Munitis– recorda que, quan va arribar al club, "es fitxaven jugadors bàsicament per la seva alçada i força; jo vaig fixar-me en homes que juguessin bé". "Un exemple aclaridor d'aquesta filosofia: quan vaig arribar al club em vaig fixar en dos futbolistes petits com Fortes i Corominas, que tenien un peu i mig fora del Barça, però vaig apostar per ells i al final van arribar al primer equip." Per Laureano, de 70 anys, és fonamental que l'entrenador del primer equip confiï en la gent jove com ho va fer en el seu moment l'alemany Weisweller.
Ruiz, que continua ensenyant el futbol als més joves a Santander, és un apassionat del futbol base i lamenta que "faltin mestres perquè ensenyin els secrets del joc del futbol als nens". Avui, les condicions socials i econòmiques són molt diferents dècades enrere i, evidentment, això també afecta el futbol: "Ara els nens esmorzen asseguts, van al col·legi en cotxe, seuen a les cadires de les classes i al pati juguen asseguts. En la meva època, no paràvem de moure'ns i córrer." I és que el futbol de carrer gairebé ha desaparegut. "Abans un nen es podia passar vuit o deu hores jugant al carrer, ara ho fan amb els videojocs. És per això que fa temps que dic que l'Àfrica és el futur, perquè allà als joves els sobra espai per córrer i jugar", argumenta Laureano. Aquesta aposta és compartida pels responsables del futbol base blaugrana. De fet, als equips del planter del club ja fa anys que hi juguen nois d'origen africà que provenen de famílies que abandonen els seus països d'origen per buscar feina al continent europeu. A més, i en col·laboració amb la Fundació Samuel Eto'o, en les últimes temporades han arribat dotze joves jugadors del Camerun que s'han repartit en diferents conjunts del futbol base a més d'integrar-se a la vida del país a través de la Masia ■

Laureano Ruiz: "Ara els nens esmorzen asseguts, van al col·legi en cotxe i juguen asseguts"

Oriol Tort, el 'caçatalents' per excel·lència

Amor, Ferrer, Guardiola, Sergi Barjuan, els germans Garcia Junyent, De la Peña, Xavi Hernández, Puyol, Arteta, Valdés, Iniesta, Bojan... Tots aquests jugadors sorgits de la Masia comparteixen un tret comú: van ser descoberts per Oriol Tort. L'herència del que va ser coordinador del futbol base durant dinou anys (1980-1999) ha estat i continua sent molt valuosa per al FC Barcelona gairebé una dècada després de la seva mort.
Vinculat al club ja com a futbolista –del 1946 al 1949 va formar part de l'equip amateur–, Tort va tornar al Barça el 1959 de la mà d'Helenio Herrera per fer-se càrrec dels infantils. El seu treball a les banquetes de les categories inferiors va durar fins a finals dels anys setanta, quan una lesió de maluc el va forçar a passar als despatxos. El 1980 s'erigia en el coordinador d'un futbol base que acabava d'estrenar seu: la Masia.

Pare, psicòleg i professor

La residència per als joves jugadors de l'entitat era un projecte pioner al futbol europeu. Treballant braç a braç amb Joan Martínez Vilaseca, Tort va omplir-la de nens que somiaven arribar algun dia al primer equip. La seva metodologia crearia escola. Exercia de pare, psicòleg i professor dels nous talents barcelonistes. Considerava que havia de preparar futbolistes i persones. És per això que cercava joves amb esperit de superació constant i amb capacitat per treballar en equip. Aquesta era una de les seves principals virtuts: sabia trobar jugadors que no destacaven gaire, però que encaixaven amb el perfil Barça.
Quan li proposaven una possible incorporació, Oriol Tort responia: "No fem proves, l'anirem a veure en el seu ambient." Així era. Els anava a buscar a qualsevol camp de Catalunya i a qualsevol hora. No li importava, era un enamorat del que feia i de per qui ho feia. Hi dedicava hores i hores. Sense fer soroll. Una vegada analitzat el cas, decidia. Arribats a aquest punt, era conscient que havia de ser sincer i directe.
Malgrat els seus nombrosos encerts, la seva idea era: "No existeixen els descobridors, són els jugadors qui es descobreixen a ells mateixos." Els que el van coneixen parlen d'ell com una persona avançada al seu temps, un geni senzill que tractava amb naturalitat a tothom qui se li adreçava, des de directius fins als mateixos jugadors. I normalment ho feia amb una ironia i una gràcia molt característiques.
"Sense ell, el Barça serà menys savi", lamentava Pep Guardiola el dia de la desaparició d'Oriol Tort, el 10 de setembre del 1999. El coordinador del futbol base moria, als 70 anys, després d'una cruel malaltia. El planter blaugrana va quedar orfe del seu mestre, del seu ull clínic, però els tècnics i els jugadors que van tenir el plaer de treballar amb ell mantindrien el seu llegat durant molt de temps.

TEXT: JORDI CLOS

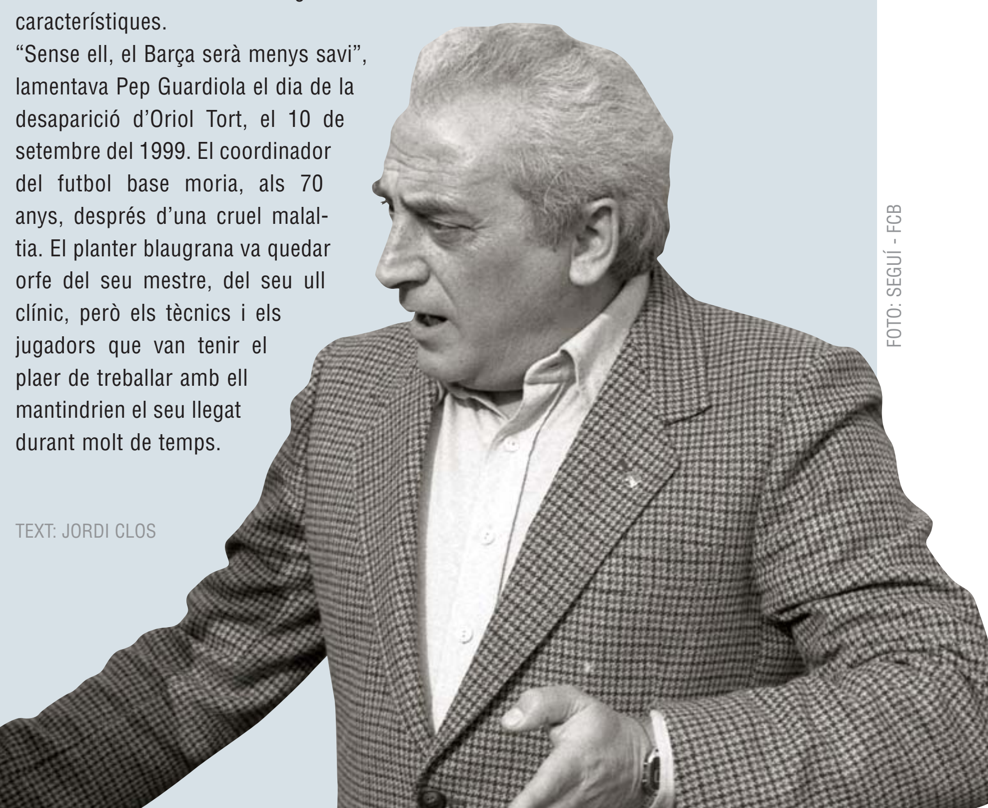

FOTO: SEGUÍ - FCB

Iniesta somriu al darrere de la forja de la Masia amb l'escut del Barça.

DE RESIDENT A REFERENT

Fa dotze anys, Andrés Iniesta va arribar a la Masia. Era un nen menut i reservat que ja havia demostrat del que era capaç a les categories inferiors de l'Albacete. Després de tot aquest temps, el '8' del Barça és seu, s'ha convertit en un dels millors migcampistes del futbol mundial i desperta admiració en tots els estadis per la seva qualitat i la seva classe. Però, amb la mateixa humilitat, és també un referent per als joves del futbol base blaugrana

TEXT: Sergi Nogueras I FOTOS: Bevenrain

A la cuina de la Masia, amb la person que s'encarrega de l'alimentació dels joves, el cuiner Fernando Redondo.

Iniesta saluda el jugador del Barça Atlètic Xavi Torres al menjador de la Masia.

Com a casa. Així se sent Andrés Iniesta quan entra a la Masia. És un dels símbols del Barça, un dels quatre capitans de la primera plantilla, amb prestigi internacional. Una referència per als amants del futbol. Però res d'això compta quan entra a la residència destinada als joves del FC Barcelona. S'hi mou amb comoditat i distensió; saluda i parla amb tothom. Segueix sent un més del grup humà que hi conviu dia a dia. Res a veure, doncs, amb aquella primera nit, cap a l'any 1996: "És la pitjor imatge i record que tinc de la Masia. Tenia 12 anys i era el dia que em separava dels meus pares." En aquell moment començava una aventura esportiva i personal de la qual ningú en podria fer una projecció com la que ha tingut fins ara, amb només 24 anys. Amb més de 230 partits a les seves cames i cinc títols amb el primer equip, Iniesta és el primer que reconeix que la seva història es va començar a forjar en aquells moments de tristor i soledat: "És clau aconseguir fer aquest pas, el de saber estar lluny de casa, perquè hi ha molta gent que no ho suporta i se'n torna." Ara, la separació es pot fer més amena. L'actualitat viu dominada per la facilitat de la comunicació i la varietat de maneres de fer-ho. Llavors, l'any 96, no era tot tan fàcil i la separació física amb els familiars es feia més evident i més difícil de superar. "Quan vaig arribar a la Masia no tenia telèfon mòbil", recorda ara Iniesta, que afegeix: "Si volia parlar amb la meva família ho havia de fer des de la cabina que hi havia a la Masia. Ho intentava cada nit, però els altres nois també volien trucar i no sempre podíem. A vegades tocava fer cua i per això intentava anar-hi ràpid per ser el primer. A més, tampoc disposàvem d'ordinadors ni d'internet per contactar amb la família i els amics. S'ha de reconèixer que ara ho tenen millor."

Malgrat haver-se convertit en un dels símbols del Barça, Iniesta segueix sent un més del grup que conviu a la Masia

Passades les primeres dificultats, l'actual '8' del Barça va anar-se assentant tant a la Masia com en el futbol base, dues realitats que no sempre són paral·leles. Com tots els joves del planter combinava els entrenaments amb els estudis. Per començar va fer el primer d'ESO a l'escola Lluís Vives, després va passar pel Lleó XIII i l'Unitec, un camí força habitual per a tots els nens i joves que són a les categories inferiors del club.

Imatges i records

Iniesta, com els seus companys, es va fer com a persona i com a jugador en aquell ambient. Segurament, la millor època, quan s'amunteguen els records: "Allà hi he passat molt bons moments: organitzàvem campionats de futbol-tennis a la porta de la Masia, vèiem molts partits junts... Viure tot l'ambient de la final de la Lliga de Campions entre el Manchester United i el Bayern que es va jugar al Camp Nou, o veient partits del Barça a la sala de la televisió. Recordo la final de la Recopa 97, i la de la Copa del Rei del mateix any contra el Betis al Bernabéu. També la final de la Copa del Rei que el Barça va guanyar per penals contra el Mallorca, en la 1997/98, o la Lliga que es va aconseguir al camp de l'Alabès." Imatges i records compartits amb un grup de joves amb un mateix somni, malgrat que al final no tots el poden fer realitat: "N'hi havia molts, alguns encara juguen, com Víctor Valdés, Puyol, Jorquera, Jofre, Gabri, Jose, que era un porter... Te'n podria dir mil. N'hi ha alguns a qui els perds la pista i ja no saps

"Quan vaig arribar a la Masia no tenia telèfon mòbil. Si volia parlar amb la família ho havia de fer des d'una cabina que hi havia allà. A vegades tocava fer cua..."

Iniesta, amb Serra Ferrer, en el seu primer entrenament amb el primer equip, el 5 de febrer del 2001.

Iniesta, juntament amb els altres tres capitans. Tots ells provinents del planter.

on són, d'altres sents que juguen en algun equip. Et passes gairebé tot el temps allà i acabes fent molts amics."

Amb 16 anys, quan la majoria de jugadors estan entre el cadet i el juvenil, Iniesta va fer un salt important, quan el van convocar per entrenar amb el primer equip: "Jo era al Juvenil A i tenia el Rojo d'entrenador. Em va trucar el Carles Naval per dir-me que m'anés a entrenar amb el primer equip. Vaig sortir de la Masia fins al vestidor del primer equip. Després, quan vaig tornar, tots els meus companys a la residència em preguntaven coses sobre l'experiència." Era la primera passa d'un recorregut que ha tingut continuïtat.

Poc després, abans de fer els 18, Iniesta va deixar definitivament la Masia: "Llavors la meva família es va traslladar a Barcelona i jo me'n vaig anar a viure amb ells." De tota la seva estada en treu una conclusió a nivell humà, sense barrejar-hi aspectes purament futbolístics: "Penso que estar a la Masia t'ajuda a madurar molt ràpid en el sentit que has de fer noves relacions, has de sobreviure en un hàbitat que no és el teu, amb una altra gent, sense la teva família. I això et fa molt més fort davant de situacions complicades. Coneixes gent i això t'ajuda a enriquir-te en tots els aspectes."

Sempre en contacte

Aquí acaba l'etapa d'Iniesta com a resident de la Masia i es comença a crear la seva com a referent que ja és ara per a tots els que aspiren a ser futbolistes professionals al Barça. Tot i no viure-hi, Iniesta no ha perdut en cap moment el contacte amb la gent de la Masia, ni amb els residents ni amb la gent que hi treballa: "De tant en tant m'hi passo, saludo la gent. Només el fet de veure't per la Masia ja és una ajuda per als nens en el sentit que veuen que hi ha jugadors del primer equip que s'interessen per ells. I això els motiva, veuen que no està tan lluny de l'objectiu

final ni que som d'un altre planeta. Tot això acaba ajudant a nivell mental."

Aquestes visites serveixen també per adonar-se de la mateixa evolució de l'edifici. "Ara ha canviat molt, però abans hi coneixia cada racó, tot el jardí...", confessa Iniesta, però l'essència és la mateixa. "Quan estàs sol i estàs acostumat a tenir la teva família, les persones que tens al voltant en aquell moment les poses com si fossin la teva família. Abans eren el senyor Farrés i el Joan Farrés, però també els cuiners, per exemple. I ara el Rubén Bonastre, el Ricard Muñoz i el Carles Folguera tenen la funció de pares dels nois que hi ha."

Ningú millor que ell, després de l'experiència viscuda i amb el pes que té ara dins l'imaginari blaugrana actual, pot saber com és d'important la seva participació en l'ajuda als ara residents: "Potser en el seu moment m'hauria agradat que m'hagués passat, però no va ser així. Per això ara intento fer-ho. Després d'un entrenament, em passo per la Masia, o si puc m'hi quedo a dinar. Tot això no costa res i ajuda molt." A més també dóna material, com poden ser botes, tot un tresor per a algú que aspira a ser futbolista professional. Potser la clau de tot això és que Iniesta encara manté l'esperit d'aquell nen que va arribar amb 12 anys de Fuentealbilla i que tan malament ho va passar les primeres nits sol. Sap que l'esperit de superació d'aquells dies l'ha convertit, a la llarga, en un mirall on s'hi reflecteixen joves futbolistes a qui també els costa dormir ■

Amistats que perduren

A banda de la formació esportiva i humana, a la Masia s'hi fan amistats per a tota la vida. Iniesta ho sap molt bé i ens en mostra un exemple. Tot i que els camins els hagin separat força, ell i el Jordi Mesalles segueixen mantenint un contacte molt proper. L'Andrés venia de Fuentealbilla (Albacete) i el Jordi ho feia de Seròs (el Segrià, Lleida). Dos nens amb orígens diferents i una mateixa il·lusió. Van coincidir durant quatre anys al futbol base. Creixent i vivint junts noves experiències, tant de les bones com de les dolentes. Iniesta va poder seguir endavant a les categories del Barça. Mesalles, en canvi, va haver de provar sort en un altre equip després de sis anys a la base blaugrana. La temporada passada, la 2007/08, jugava al Castelldefels, a la Tercera Divisió, i ara, amb 24 anys, ja s'ha retirat i fa de fisioterapeuta. "És un dels meus millors amics", destaca Andrés Iniesta quan parla de Mesalles. Han viscut massa coses junts durant l'adolescència per deixar passar una relació tan propera.

FCB

TEMP

BARCELONA

ORADA 2008/09

UN EDIFICI AMB HISTÒRIA

Avui parlar de la Masia és sinònim de planter, de joves promeses, del futur esportiu del club. D'un espai físic que ha acabat convertint-se en denominació d'origen dels joves blaugrana que somien a saltar algun dia a la gespa del Camp Nou. Tanmateix, aquesta identificació només s'explica per un dels usos que ha tingut la Masia. I en la història blaugrana la Masia ha estat moltes més coses

TEXT: Carles Santacana | FOTOS: Seguí - Arxiu FCB / AMDC

La Masia de Can Planes va entrar a formar part del patrimoni del Barça amb la compra dels primers terrenys per a la construcció del Camp Nou, cap a finals del 1950. La primera funció que va tenir anava relacionada amb el nou estadi. Es va convertir en un dels espais utilitzats pels arquitectes i el seu nombrós equip. Des d'aquella oficina d'obres es dirigia i controlava el procés constructiu i va ser allà on es va instal·lar la primera maqueta del Camp Nou. Per la seva proximitat a les obres, la Masia era utilitzada en totes les visites que les autoritats feien a la construcció. El president i els arquitectes els acompanyaven i començaven o acabaven la visita a la Masia, on els mostraven la maqueta. De fet, a més de les autoritats també passaven per la Masia directius d'altres clubs o personatges coneguts que destacaven pel seu barcelonisme. Per tant, la Masia va tenir de bon començament un paper molt rellevant en el nou projecte del club.

Quan va acabar la construcció del Camp Nou, el 1957, la Masia va quedar en un segon pla. Es va especular amb la possibilitat que acollís un Museu del club, però no es va prendre cap decisió definitiva. A més, l'economia del club no estava per a gaires noves inversions. Aquesta indefinició la va trencar el president Enric Llaudet, que l'any 1966 va decidir que la Masia esdevindria la nova seu social del club, en substitució de la que funcionava al carrer Pau Claris. L'edifici es va adequar a la nova funció, i el 26 de setembre del 1966 es van inaugurar les noves oficines. Des d'aleshores la Masia va guanyar protagonisme, i va esdevenir la imatge del poder blaugrana. Va ser a l'històric recinte on tenien despatx els presidents –Agustí Montal va ser qui el va ocupar més anys–, on el club presentava els nous jugadors –com va passar amb Johan Cruyff–, i el lloc on s'oferien rodes de premsa del president o dels alts executius del club. Fins i tot alguna protesta dels socis s'adreçava també a la Masia. L'activitat, però, cada cop era més intensa i la Masia es va quedar petita, raó per la qual les oficines del club es van traslladar el 1978 a un modern edifici al costat de la Pista de Gel. D'aquesta manera, la Masia quedava sense una funció específica, fins que a l'octubre del 1979 va esdevenir la residència dels joves esportistes del club, la comesa que ha complert durant gairebé trenta anys ■

> ***La Masia ha tingut usos ben diferents i durant una dècada va ser la representació física del poder blaugrana***

Imatges del segle XX

A la imatge gran de l'esquerra hi tenim una fotografia de 1925 (A. Gallardo i Garriga, AMDC) en què apareix la casa en una imatge absolutament rural. A sota, a l'esquerra, hi veiem el president Llaudet en el moment de la inauguració de la Masia com a seu social del FC Barcelona (1966). Al seu costat hi veiem la visita d'autoritats a la maqueta de l'estadi en construcció (1956). A la part inferior es pot observar el moment en què el jugador Albaladejo signava el contracte amb el club (1974), sota la mirada del president Montal, Armand Caraben i Josep M. Minguella. A la dreta d'aquesta imatge, una concentració de socis que demanaven la contractació de l'entrenador Helenio Herrera (1969). I, just a sobre d'aquestes línies, hi ha Johan Cruyff el dia de la signatura del seu contracte (1973), a la porta d'accés a les oficines, aleshores ubicades a la Masia.

“APRENDRE DEL TRIOMF ÉS DIFÍCIL”

És la directora de TV3, en el seu 25è aniversari. La periodista Mònica Terribas ha passat del plató i de la pregunta directa al despatx. El repte és imaginar el mitjà i llarg termini de la televisió de Catalunya. De reconeguda capacitat d’anàlisi, ens parla de la televisió pública del país i del Barça. Són dues realitats que coneix bé perquè estan lligades al batec d’una societat que en l’últim quart de segle ha canviat de dalt a baix. Un canvi, però, que manté inalterables els lligams de Catalunya a una televisió i a un club que necessiten el ‘més’ per definir-se

TEXT: Xavier Gala i Eduard Pujol I FOTOS: Bevenrain

“Treballar únicament per tenir un rendiment immediat és mesquí. No treballem per a nosaltres mateixos. Ens toca treballar per a les generacions que vénen”

25 anys de televisió de Catalunya. Què ha canviat més, el Barça o TV3?
El que representem no ha canviat. TV3 respon a la idea de la televisió nacional d'un territori, d'una cultura i d'un entorn. Ho representava el 1983, quan es va trencar el monopoli de TVE, i ho representa avui, quan treballem amb un munt de competència, que va de les teles privades en castellà fins a les televisions locals, més petites però molt actives.

La competència sempre és bona.
El que està clar és que l'entorn cada vegada és més competitiu, en un negoci on els drets esportius no tenen el valor d'aleshores perquè, atenció, fa 25 anys no tenien valor. El que ha canviat no és el que significa TV3, sinó els instruments amb els quals avui fem la televisió. Nosaltres no volem abaixar el llistó de la qualitat, però hem de ser conscients que el mercat audiovisual ens sotmet a una pressió que és molt més complexa d'administrar, per exemple, que als anys 80.

Li toca quadrar un cercle de tres potes: servei, qualitat i lideratge.
Volem fer un bon servei públic però hi ha una part important de la nostra societat que, i és ben legítim, ens reclama que siguem líders perquè en aquest país volem ser líders en tot.

Ara no sé si em parla de la tele o del Barça...
Ja tens raó, ja. Volem que el Barça guanyi la Champions, la Lliga, la Copa i la Copa Catalunya, i que a la vegada disputi tots aquests campionats amb els jugadors amb més nom.

I això és impossible.
Del tot. No hi ha cap equip d'elit que pugui seguir el ritme de totes aquestes competicions. A la tele ens passa el mateix. No es pot ser líder i ser el primer en servei públic. La volen la primera, però també que sigui de servei, amb una qualitat màxima, que faci el millor entreteniment, la millor ficció i la millor informació. El mercat està en un nivell de competència tan ferotge que s'ha arribat a un punt que no tenim prou armes per competir en el mateix nivell que fa vint anys. Ho hem de tenir clar.

El dia de l'estrena, TV3 ja va programar un partit del Barça. Des d'aleshores la relació ha estat molt estreta.
Sí, amb Maradona, Schuster i Menotti. Un 1 a 0 justet contra l'Osasuna. Al marge del detall, si et mires la història dels 25 anys de TV3 hi trobes una raó de ser que s'ha mantingut constant. En la reivindicació de fer de l'esport i del futbol una referència que fos ben nostra, explicant les emocions i els espectacles esportius en català, TV3 ha mantingut una línia de coherència. Volem donar la màxima emoció del màxim d'espectacles. Per això és important tenir la Champions i per això la tornem a tenir. Com a país, i amb la voluntat de ser una gran referència, aquest és un actiu imprescindible.

Què era més difícil, ser un visionari l'any 1980 i creure que es podia fer una televisió pública, en català i ben feta, o imaginar, ara fa tot just deu anys, l'actual panorama audiovisual?
Sempre haurem d'estar agraïts a les persones que van tenir el coratge de tirar endavant TV3 i la televisió basca. Aquell era un pas imprescindible. Sense aquella decisió avui no tindríem un canal d'informació de 24 hores plenament consolidat, ni el Canal 33 ni una marca com el Club Super 3, que és on s'han criat els joves d'avui. Tot això seria un món impossible de construir si no hi hagués hagut una voluntat política decisiva en aquell moment. Es tractava de dir, i ho van dir, volem una televisió nacional, catalana i pública amb vocació de servei.

La clarividència dels que van imaginar TV3 em fa pensar en els visionaris que van tirar endavant el Camp Nou en un moment en què predominava el color gris. El país està fet d'aquests moments d'empenta i de rauxa?
D'això no en diria rauxa, sinó visió de futur. A la vida hi ha gent que té aquesta qualitat. Molts cops es diu: “I aquest, què deu haver fet per ser on és?” Potser la resposta és que ha tingut visió de futur, que s'ha intentat imaginar què passarà tres jugades més enllà quan nosaltres, molts cops, ens limitem a pensar en curt. Aquest és precisament el valor. Hi ha gent capaç d'imaginar-se el futur i d'encertar-la. El repte és fer que passin determinades coses. Per això cal plantejar-nos com serà el nostre model, posem pel cas, dintre de deu anys. D'aquí a sis mesos és un termini massa curt.

La direcció de la tele és l'equilibri entre la urgència del minut a minut i l'estratègia del llarg termini?
Home, si seguim les audiències al detall és per avaluar si les estratègies que ens han de garantir la visibilitat en el dia a dia són correctes. Però treballar únicament per tenir un rendiment immediat és mesquí perquè nosaltres no treballem per a nosaltres mateixos. Ens toca treballar per a les generacions que vénen, i això forçosament implica prioritats. Jo prioritzo el futur més que no pas els objectius a curt o mitjà termini.

Pot avorrir l'esclavatge del minut a minut?
No, no és que m'avorreixi. Jo m'ho passo bé, però crec que quan la televisió la mires amb la lupa no veus aquest paràmetre que es diu servei. Si estàs amb la lupa posada en un programa, amb les queixes, les consultes, les demandes..., és impossible veure quin servei fas. L'important és el conjunt i evitar aquesta visió tant de bisturí que no ens permet allunyar-nos de la feina que es fa.

Parlàvem de visionaris. Vostè ha treballat amb Joaquim Maria Puyal. Onze mesos després de la mort del general Franco va ser el primer a recuperar el català per a les transmissions dels partits del Barça. Com el defineix?
Va ser, i és, un home amb coratge i amb una extraordinària coherència personal. Va assumir una opció de risc -perquè fer els partits del Barça en català no era gens fàcil ara fa 32

anys-, però avui aquell atreviment és un patrimoni col·lectiu importantíssim. Ara fins i tot en podem fer broma.

La clau és ser el primer, i fer-ho bé.
La clau és interrogar-se sobre si el que fem serveix o si hem de trencar esquemes. Una altra cosa és el talent. Pots trencar esquemes i no tenir el talent necessari. Fins i tot en aquest cas segur que has obert la porta a algú altre que se'n sortirà. També pot ser que coincideixi que tinguis el talent per trencar el format i que tinguis el talent per executar-ho, que no sempre coincideix. Si coincideix, bingo.

És a dir, amb la feina no n'hi ha prou?
Al món de la comunicació calen tot un seguit de característiques de capacitat, i d'aspectes intangibles i difícils d'explicar, que a l'hora de comunicar-te amb l'audiència fan que hi arribis o que no te'n surtis. És la màgia que fa que una persona la vegis per la tele o l'escoltis per la ràdio i diguis: això va o això no va. Els qui fa anys que ens dediquem a l'ofici tenim aquesta percepció. L'error és posar-li la banya i dir que una cosa ha de funcionar a la força. Si hi falta algun element, ja t'hi pots posar com vulguis, que no funcionarà.

> “La clau és interrogar-se sobre si el que fem serveix o si hem de trencar esquemes. Una altra cosa és el talent”

Per normalitzar l'ús social de la llengua, el Puyal va apostar pel Barça. Anys més tard, TV3 també fa camí amb els partits del FC Barcelona. Aquesta coincidència no és una casualitat.
El Barça sempre apareix perquè aquest club és una gran referència col·lectiva. Aquesta institució, efectivament, és més que un club. Això és una obvietat perquè ho vivim en el dia a dia.

Prengui-s'ho com un joc. Com tornaria a escriure la frase del *Més que un club*?
Uf!, és complicat perquè és vigent. Quan la directiva del president Laporta va començar, una de les coses que ja tenia clara és que el Barça va més enllà de la dimensió esportiva i cultural que li pertoca, i no únicament pel simbolisme polític, sinó per la seva capacitat de generar sinergies dins l'entorn del futbol. Recordo quan s'organitzaven festes que anaven lligades a l'equip que ens visitava. Es donaven a conèixer les coses pròpies d'aquell territori. La nostra gent podia saber què passava en altres indrets. Propostes com aquestes, o com l'aposta per l'Unicef, demostren que aquest club va més enllà, amb iniciatives que no se'ls acuden a altres clubs, amb idees que costen d'imaginar. Això és el que socialment ens mou. Després ja se sap, els resultats han d'acompanyar perquè sinó la màquina de la il·lusió no s'activa.

Què passa quan el Barça va a les Nacions Unides?
Molt senzill: que el nostre millor ambaixador és un club de futbol, que entra en un àmbit global, que projecta en un entorn multinacional la dimensió del que la institució significa a Catalunya. I això és molt important com a símbol. També és cert que, sovint, a aquesta capacitat d'anar més enllà se li ha volgut donar una dimensió política. Penso que és un error. L'important de debò és la seva identificació sociocultural, que no té a veure amb el partidisme que alguns, de sempre, li han volgut atribuir.

> “La gent se'l sent tan propi, que la vigilància sobre el Barça és permanent. Allò que no estimem no ens preocupa”

No ens movem de les Nacions Unides. Si ens hi reben l'endemà d'una derrota, l'acte perd brillantor?
L'acte no, però la manera com es viu, sí. Pensa que el culer, com qualsevol equip del món, necessita el gol. El gol és bàsic, de la mateixa manera que els mediterranis necessitem el sol per ser feliços. Jo he viscut dos anys i mig a Escòcia. Allà la gent no necessita el sol com nosaltres. Aquí, si haguéssim de viure vuit mesos sense sol ens agafaria alguna cosa. Doncs els barcelonistes, tres quarts del mateix. Sense gol, passen una setmana horrorosa. Per això quan el Barça guanya penso, mira, demà tothom estarà de bon humor.

Tots portem un entrenador a dins?
Digues-ho com vulguis. L'altre dia m'explicaven que un soci que seu al seient del costat de la meva mare cada dia escriu les coses que, segons ell, l'entrenador no ha fet com hauria de fer. I em pregunto: aquest culer, a qui dóna aquests escrits? Ma mare em diu que són reflexions que les reparteix entre els quatre socis que té al costat.

Llavors, quin és el mecanisme que explica anècdotes com aquesta?
Jo crec que al Barça li passa una mica com a TV3. Quan no ens agrada com van les coses és perquè ens el sentim nostre. La gent se'l sent tan propi, que la vigilància sobre el club és permanent. Això és boníssim perquè constantment ens obliga a reflexionar, a ser autocrítics i a acceptar la crítica, ser humils, racionalitzar on hi ha crítica constructiva o destructiva. Però s'ha de ser conscient que quan això passa, sigui el Barça o a la televisió, és perquè hi ha gent que se l'estima. Les coses que no ens estimem no ens preocupen.

De tant que t'estimo, t'abonyego?
Dels bonys, quan són a institucions i no a persones, se n'aprèn. A banda, també he après coses en totes les etapes de patiment que he viscut. En canvi, aprendre del triomf és difícil perquè molt difícilment se n'aprèn

res. Quan tot ens va de cara ningú es planteja perquè ens va de cara. Tothom tendeix a pensar que li tocava, però quan la realitat es torça i les coses ens van malament, aleshores estàs obligat a reflexionar i a preguntar-te: què he fet malament?, on he fallat? I això t'ensenya.

Ens avorrim i no sabem aprofitar les coses que funcionen?

Tenim una certa tendència a criticar-nos innecessàriament. La crítica és molt positiva quan és constructiva, però molt dolenta en molts altres casos. Sí, és nefasta quan és sistemàtica, responent als interessos de grups mediàtics i s'adreça a institucions. És dolenta quan al darrere hi ha manies o quan hi ha una incapacitat manifesta de distanciar-se del que és la química personal del respecte professional.

Som massa exigents?

No m'agrada la crítica quan es prioritza ser el primer, i encara menys quan això suposa, també, fer mal injustificat a una institució.

"No m'agrada la crítica quan es prioritza ser el primer o quan es fa mal injustificat a una institució. No entenc qui prefereix un discurs destructiu a un que sumi"

No entenc que hi hagi qui prefereixi construir un discurs destructiu a elaborar-ne un que sumi.

Ens fem mal innecessàriament?

Sí. Ens estem fent molt de mal a nivell col·lectiu, i això no ho vivim només en l'àmbit del periodisme esportiu, sinó també en l'àmbit de la televisió o de la política. Em van demanar un article per al diari *Avui*. Es tractava de reflexionar sobre cap on va Catalunya. La meva reflexió fou que mentre tinguem crítiques negatives i destructives per sistema no en sortirem. Hem d'aprendre de la gent que té criteris diferents dels nostres, tot i que estiguin en els antípodes de la nostra ideologia. Hi ha qui ha ancorat el seu punt de partida en el fet que si guanya l'altre, nosaltres hem perdut. En canvi jo sóc de les que pensa que s'ha de partir de la base que si guanya l'altre, nosaltres també hem guanyat. S'ha de trencar el vici de buscar sempre les coses negatives, perquè, home!, també n'hi deu haver de positives.

L'endemà de l'1 a 6 a El Molinón, contra el Gijón, hi havia qui deia que l'Sporting és un equip molt feble...

Hem marcat sis gols o no els hem marcat? Que no s'hi arrepengin, que els durarà dos dies... Escolti, les coses van bé? Doncs alegrem-nos perquè tot això suma. D'acord, tampoc no cal fer *happyflowerisme*, cal ser crítics quan les coses no s'han fet bé però s'ha d'acabar amb aquesta tendència al "vinga, anem a punxar per punxar", a veure si podem treure un titular que pugui tenir una notorietat pròpia ■

TEXTOS: Xavier Catalán | FOTOS: Bevenrain

President

Joan Laporta i Estruch

Vicepresidents

Alfons Godall
· Vicepresident primer responsable de l'Àrea Social i portaveu

Jaume Ferrer
· Vicepresident de màrqueting i mèdia i responsable de l'handbol i l'hoquei patins

Joan Boix
· Vicepresident econòmic i tresorer

Joan Franquesa
· Vicepresident institucional i de patrimoni

Rafael Yuste
· Vicepresident esportiu

Secretari

Josep Cubells i Ribé
· Secretari i responsable del bàsquet i el futbol sala

Vocals

Alfonso Castro
· Vocal
Directiu responsable de seguretat

Albert Perrín
· Vocal
Directiu responsable de les relacions amb organismes i federacions esportives internacionals

Jacint Borràs
· Vocal
Directiu i president del Barça Atlètic

Josep Anton Colomer
· Vocal
Directiu Àrea Econòmica

Maria Elena Fort
· Vocal
Directiva Àrea Institucional i Patrimoni

Jordi Torrent
· Vocal
Directiu Àrea Màrqueting i Mèdia

Xavier Bagués
· Vocal
Àrea Social

Patrick Auset
· Vocal
Àrea Social

La reestructuració de la Junta, aprovada per l'Assemblea

L'Assemblea General Ordinària va votar favorablement en la consulta quant a la continuïtat de Joan Laporta com a president del club, que havia posat el seu càrrec a disposició dels socis. Els resultats de les votacions van ser: 526 vots a favor (55,83%), 376 en contra (39,9%) i 40 en blanc (4,24%). Un altre dels punts de l'ordre del dia va ser la ratificació de Jacint Borràs, Josep Anton Colomer, Maria Elena Fort, Jordi Torrent, Xavier Bagués i Patrick Auset a la Junta Directiva i de Magda Oranich com a nova Síndica dels socis i sòcies, que els compromissaris van aprovar per àmplia majoria. L'Assemblea va comptar amb 1.000 compromissaris acreditats, la xifra més alta des del 2001. A més, els socis compromissaris van aprovar la liquidació de l'exercici econòmic de la temporada 2007/08 amb 757 vots a favor, 111 en contra i 59 en blanc. També el pressupost de la temporada 2008/09, el més alt de la història del club amb 380 milions d'euros, va ser aprovat per l'Assemblea amb 736 vots a favor, 79 en contra i 89 en blanc.

Canvis en l'organigrama del club

En el marc d'un nou impuls a la direcció executiva del club, Joan Oliver va ser nomenat director general corporatiu del FC Barcelona, en substitució d'Anna Xicoy, que ocupava el càrrec de directora general. Oliver va ser director de TV3 fins al 2004 i col·laborava en diferents mitjans de comunicació. A més, Lander Unzueta és el nou director de l'Àrea Comercial, Màrqueting i Mèdia del club després d'haver pres el relleu de Daniel Schloesser. Unzueta ocupava el càrrec de director general de la Fundació FC Barcelona, que va passar a dependre de Marta Segú. El FC Barcelona agraeix a Anna Xicoy la seva aportació a la gestió del club i la tasca realitzada per Daniel Schloesser al capdavant de la seva àrea.

Reunió itinerant a Gósol

Al peu del massís del Pedraforca, al poble de Gósol, la Junta barcelonista va fer una de les seves reunions fora de l'entitat. El primer acte del dia va ser a l'Ajuntament, on les autoritats municipals, encapçalades per l'alcalde, Lluís Campmajó, van rebre els membres de la Directiva blaugrana. Durant la jornada també hi va estar present mossèn Ballarín, barcelonista de cor, que viu en aquest petit poble del Berguedà. A la reunió es va ratificar Joan Oliver com a nou director general corporatiu i es va anunciar que el primer equip es podria començar a entrenar a la Ciutat Esportiva cap al mes de novembre. El club també va donar tot el suport a la iniciativa popular perquè la parada de metro del Campus Sud es digui Camp Nou.

Gran triomf a la Supercopa d'handbol

L'equip blaugrana va guanyar el primer títol de la temporada en derrotar el Ciudad Real per 26 a 25 a la final de la Supercopa d'Espanya. El Barça va fer un partit molt seriós, amb una defensa molt agressiva, i va dominar el marcador del principi al final. El 6:0 plantejat per Cadenas va ser una de les claus de la victòria juntament amb l'excel·lent treball de Kasper a la porteria. En els primers minuts de la primera part el Barça Borges ja dominava per quatre gols (7 a 3) i es va arribar al descans amb un marcador favorable de 14 a 11. A la represa els homes de Dujshebaev es van posar a només un gol (14 a 13), però el conjunt barcelonista va reaccionar i va agafar un avantatge de cinc gols (24 a 19). Tot i així, l'equip manxec es va tornar a situar a un gol amb el 26 a 25, però ja no va tenir temps per forçar la pròrroga. Amb aquest triomf, el Barça va conquerir el tretzè títol en aquesta competició.

Reunió del Senat

El Senat del FC Barcelona, l'òrgan que formen el primer miler de socis del club, es va reunir a la Sala París abans del Trofeu Joan Gamper. La reunió, com totes les del Senat, va ser de caràcter privat. Aquest òrgan de caràcter consultiu té, tal com estableixen els Estatuts en l'article 50è, la funció d'assessorar i aconsellar sobre totes les qüestions que li sotmetin el president i la Junta Directiva.

Presentació del llibre dels Mur

Escrit pel periodista Enric Bañeres, el llibre *Los Mur, masajistas del Barça* fa un repàs a les més de sis dècades que sumen entre pare i fill dedicades en cos i ànima al Barça. Es tracta de 32 reportatges units per un fil conductor que relaten alguns dels episodis més importants de la història del club blaugrana. L'acte va comptar amb la presència del vicepresident Alfons Godall i del tècnic Pep Guardiola.

Nous tresors de Joan Gamper, al Museu

Coincidint amb la 43a edició del Trofeu Joan Gamper, al Museu del FC Barcelona es va inaugurar l'exposició *Ànima i esperit del Barça. Nous tresors d'en Joan Gamper*. Aquesta nova mostra, que es pot visitar fins al 30 de novembre de 2008, commemora el 10è aniversari de la col·lecció FUTBOLART - PABLO ORNAQUE. L'exposició exhibeix un fascinant compendi de peces històriques inèdites: el bagul de viatge de Gamper, medalles d'or, cristalleria de la seva boda i inventaris i comptabilitats del club, entre d'altres.

El Barça, present a la Diada

Com ja és tradició, el FC Barcelona va participar en l'acte commemoratiu de l'Onze de Setembre, Diada Nacional de Catalunya, al monument de Rafael Casanova. Una representació del club, encapçalada pel president Joan Laporta, i amb la companyia d'un grup nombrós de directius, va fer la tradicional ofrena floral davant el monument de Rafael Casanova. També hi va assistir una representació de tècnics i jugadors dels equips de futbol, de bàsquet, d'hoquei patins, d'handbol i de futbol sala del club.

Festa i victòria al Trofeu Gamper

El FC Barcelona va conquerir el tercer Trofeu Joan Gamper consecutiu en vèncer el Boca Juniors per 2 a 1. Abans del partit, les instal·lacions del Camp Nou es van convertir en una gran festa del barcelonisme amb tot un seguit d'activitats lúdiques i la música en directe dels grups Calipso, Ai, ai ai i La Caja de Pandora. Després de la presentació dels jugadors del primer equip davant l'afició, va començar un partit que no es va decidir fins al final. Un gol de Viatri al minut 72 posava coll amunt la victòria blaugrana. Quan el títol semblava per al Boca, l'equip de Guardiola va capgirar el resultat en un final elèctric. L'empat va arribar al minut 92 després d'un córner que va rematar de cap Puyol. Al minut 95 un altre cop de cap d'Eto'o, després d'una precisa centrada de Xavi, va suposar el 2 a 1 definitiu.

Èxits blaugrana als Jocs Olímpics de Pequín

En els Jocs de Pequín hi van participar un total de 22 esportistes blaugrana, 10 dels quals van tornar amb una medalla penjada al coll. Messi, amb la selecció de futbol argentina, i Jerome Fernández, amb la francesa d'handbol, van guanyar l'or. Juan Carlos Navarro, amb l'espanyola de bàsquet, va aconseguir la plata, mentre que Barrufet, Rocas, Romero, Tomàs, Lozano, Garabaya i Juanín van assolir, amb l'espanyola d'handbol, el bronze. A més, en els Jocs Paralímpics hi van participar els atletes Xavier Porras, que va guanyar la medalla de bronze al triple salt, i Rosalía Lázaro, setena al salt de llargada.

Actes diversos per celebrar el 51è aniversari del Camp Nou

Coincidint amb la festivitat de la Mercè, el Camp Nou va celebrar el seu 51è aniversari. A les Llotges Noves de Tribuna es va oficiar una missa i a la Sala París es va fer el lliurament de les insígnies d'or als socis que aquest 2008 fan 50 anys com a socis de l'entitat (a la foto). També es van realitzar activitats al voltant de l'estadi, centrades sobretot en la tradició catalana, amb l'actuació de trabucaires, castellers, cobles i sardanes amb grups d'arreu de Catalunya. A més, es van fer altres actes de caràcter més lúdic adreçats als més petits com un circuit de *cars*, un de cotxes teledirigits, inflables i un escenari amb animació infantil.

Lliurament de vehicles Audi al primer equip del FC Barcelona

El Circuit de Catalunya va ser l'escenari del lliurament dels nous models de la marca Audi a la plantilla del primer equip de futbol del FC Barcelona. Aquest acte es va emmarcar dins l'acord de patrocini signat entre Audi i el FC Barcelona i va coincidir amb la celebració del DTM (Campionat Alemany de Turismes) a Montmeló. Els jugadors també van rebre un curs de conducció.

Record al fundador del club

El dia de la celebració del Trofeu Joan Gamper una delegació del FC Barcelona encapçalada pel president Joan Laporta, acompanyat pels vicepresidents Joan Franquesa i Rafael Yuste i el directiu Albert Perrín, a més de representants de la família de Joan Gamper, van honrar la memòria del fundador del club amb una ofrena floral davant la seva tomba al cementiri de Montjuïc.

Regal, nou patrocinador principal del bàsquet

El FC Barcelona i Regal, la marca de Canal Directe del Grup Liberty Seguros que opera principalment a Catalunya, van arribar a un acord mitjançant el qual Regal es va convertir en el patrocinador principal de la secció de bàsquet durant les pròximes dues temporades, i hi ha la possibilitat de renovar-lo una temporada. L'acord de patrocini dóna dret a Regal a l'associació amb la marca FC Barcelona a través de la secció de bàsquet. Aquesta associació permet a Regal formar part del nom de l'equip, que a partir d'aquesta temporada es denomina Regal Barça, i que la seva marca aparegui en tots els equipaments oficials del primer equip de bàsquet, tant en competicions espanyoles com internacionals.

El Barça de beisbol disputa la Final a Quatre

El Barça de beisbol va disputar la Final a Quatre de la Copa d'Europa al seu estadi, el Pérez de Rozas de Montjuïc. L'equip s'havia guanyat la plaça després d'aconseguir la copa CEB devant el Nettuno, equip que precisament es va alçar amb el títol de campió. Els homes d'Aldo Tarife van disputar unes semifinals igualades davant el San Marino, que al final es va acabar imposant per 2 a 1. En la final de consolació el Barça va caure davant el Grosetto per 3 a 0.

Boldsen, Hansen i Jernemyr, nous fitxatges del Barça Borges

El Barça d'handbol va fitxar tres jugadors provinents del nord d'Europa. Joachim Boldsen, danès experimentat de 30 anys, arriba procedent de l'Aalborg per reforçar la posició de central. Un altre danès que vestirà aquest any de blaugrana serà Mikkel Hansen. El jove jugador danès, de 21 anys, procedeix del GOG Gudme de Dinamarca i ocupa la posició de lateral. D'aquest mateix equip danès prové Magnus Jernemyr, jugador suec de 32 anys amb el qual Manolo Cadenas disposarà també d'un nou efectiu en la posició de pivot.

Borges, patrocinador de l'handbol

La secció d'handbol té un nou patrocinador. La marca Borges, un dels primers operadors de la dieta mediterrània al món, acompanyarà el nom FC Barcelona durant tres anys, fins al juny del 2011, en la denominació de la secció d'handbol i també apareixerà a la samarreta. Amb aquest acord, a més, els productes Borges seran distribuïts en tots els punts de venda de les instal·lacions del FC Barcelona.

Les noves cares del Barça de bàsquet

A banda del retorn de Juan Carlos Navarro, l'equip blaugrana de bàsquet va fer cinc incorporacions més. Víctor Sada torna al Barça després de dues temporades a l'Akasvayu Girona per reforçar la posició de base, en què també tractarà de fer-se un lloc l'ex de la NBA André Barrett, que prové de Los Angeles Clippers. El txec Lubos Barton, procedent del DKV Joventut, arriba a l'equip com a reforç de la posició d'aler, mentre que el joc interior es veu millorat amb els fitxatges de l'australià David Andersen, que prové del CSKA de Moscou, i del porto-riqueny Daniel Santiago, exjugador de l'IUnicaja.

El jugador Xavi Hernàndez descansant a l'avió durant un desplaçament del primer equip.

DORMIR BÉ, MILLOR RENDIMENT

COORDINADOR: Francesc Orenes
ASSESSORS: Dr. Franchek Drobnic (Serveis Mèdics FCB)
FOTO: Bevenrain

L'esport està associat indefectiblement a l'activitat física, encara que hi ha altres aspectes no estrictament físics però també importants, com el son i el descans, que formen part de la planificació global de l'esportista. Dormir bé i descansar les hores necessàries ajuden a optimitzar-ne el rendiment físic i psíquic

Dormir és una necessitat vital i un acte restaurador per a tot ésser humà. Dormim per descansar i ho fem gairebé durant vuit hores diàries. Independentment de si es practica esport o no, un descans adequat ens ajuda a realitzar millor les nostres activitats diàries, tant les físiques com les mentals. Si l'individu no dorm bé aquestes activitats s'alteren i el rendiment se'n veu afectat. Malgrat l'aparent passivitat del cos quan dormim, el nostre organisme i, sobretot, el nostre cervell continuen treballant per regenerar les funcions orgàniques, per desenvolupar el sistema nerviós i per ordenar els processos mentals, entre altres coses. En el cas de l'esportista, un bon descans és especialment important, sobretot quan fem referència a determinades qualitats físiques que estan modulades directament o indirectament pel sistema nerviós, com ara el temps de reacció, la precisió gestual, la destresa, la vigilància i la capacitat per rebre estímuls i generar respostes. Per tant, un bon descans és igual d'imprescindible que un bon entrenament o una pauta d'alimentació adequada.
Un equip professional de qualsevol esport de primer nivell pot sumar entre 70 i 90 dies de desplaçament durant la temporada, entre enfrontaments nacionals i internacionals. Són, per tant, dies que els esportistes dormen fora de casa. Això implica fer nit en hotels diversos, en llits i espais diferents i en un ambient social i de confort diferent del que es té a casa, amb tot el que això representa. Si hi afegim que molts desplaçaments de tornada són nocturns perquè hi ha horaris de partits que estan programats a la nit, tot plegat acaba repercutint amb més o menys profunditat en el descans. En aquest sentit, una bona planificació de l'entrenament, amb les seves pautes de recuperació corresponents, esdevé clau per rendibilitzar l'esforç realitzat per l'esportista. D'una banda, cal planificar les sortides i les arribades respectant les hores de son, assegurar el millor mitjà de transport i tenir en compte l'aportació nutritiva i la intensitat de l'entrenament. De l'altra, també cal procurar anar a dormir a la mateixa hora i crear rutines per agafar el son com llegir o dormir en llits adequats, entre d'altres.
L'objectiu del son és restaurar el desgast patit durant l'estat de vigília i reorganitzar funcionalment els circuits neuronals. Però el son també contribueix de manera decisiva a consolidar la memòria i l'aprenentatge. En l'esport l'aprenentatge de noves tècniques és constant i implica l'execució de tasques diverses i simultànies. Després d'un període de pràctica continuada, l'adquisició de la tècnica segueix en un període de consolidació. Aquest període es produeix durant el son en la segona part de la nit.
El son té una sèrie d'aspectes destacats relacionats amb la memòria que són importants per a l'esportista. Amb un son òptim s'aprenen i es consoliden millor les tasques motores, sobretot les tècniques, quan l'esportista

està especialment pendent de fer-les bé. En segon terme, el son serveix per recuperar i retenir el material après de manera oportuna al llarg del dia o de l'entrenament, com els gestos i les jugades en què l'individu no és conscient mentre treballa i que afavoreixen un millor rendiment. D'altra banda, la falta de son afecta el rendiment de les tasques tècniques automatitzades, sobretot quan no estan presents en accions plenament controlades. Finalment, durant el son es reprocessen les activitats realitzades durant la vigília i, d'una manera molt simple, es reorganitzen les connexions neuronals per poder tornar a rebre nova informació a l'endemà.
Dit d'una altra manera, la informació rebuda pel cervell, com els moviments corporals, tàctiques i tècniques noves i aquella informació no percebuda voluntàriament, és reprocessada durant la nit per aquest òrgan, que actua com una unitat central de gestió. El cervell elimina les dades no necessàries i adequa els camins neuronals per assolir la informació d'una manera ràpida. Per aquest motiu és important entrenar-se bé i voler entrenar-se bé ■

La importància de la migdiada

La migdiada és molt recomanable per als esportistes però també per a qualsevol altra persona ja que ofereix beneficis per a la salut i té una clara funció restauradora per a l'organisme. Molts esportistes la practiquen amb regularitat a consciència precisament per obtenir aquests beneficis. Es considera migdiada el temps que es dedica a descansar i a dormir generalment després de dinar. La durada ideal està entre els 10 i els 20 minuts i es recomana que no duri més de mitja hora. La migdiada de fins a 20 minuts ofereix una millora en la sensació de fatiga, en el vigor i en el rendiment cognitiu. Si la durada sobrepassa els 30 minuts la percepció de la somnolència és major i s'entra en una inèrcia de son accentuada que no és tan beneficiosa per al nostre cos, sobretot si s'ha de fer un esforç físic. A més, es pot produir un trastorn del rellotge biològic natural que causa insomni a les nits. Quan es dorm malament o poc a causa, per exemple, d'un viatge llarg, la pràctica de la migdiada no és només recomanable sinó necessària per disminuir l'efecte negatiu de la manca de son.

Jacint Borràs, a la Llotja del Miniestadi. A la dreta, a la Junta itinerant de Sant Feliu de Pallerols, quan va ser nomenat directiu.

JACINT BORRÀS
SENY APASSIONAT

TEXT: Miriam Nadal | FOTOS: Bevenrain

Després de la ratificació dels nous directius a l'última Assemblea de Compromissaris, reprenem la secció 'El Club per dins' per donar a conèixer el perfil barcelonista dels sis nous integrants de la Junta Directiva. I ho fem amb el més veterà, Jacint Borràs. És catalanista i barcelonista, i no entén el Barça deslligat del país. Aquests dos motors el converteixen en una persona compromesa

Va començar a aficionar-se pel Barça mentre aprenia l'ofici a la indústria tèxtil. Tenia 17 anys i amb els seus primers records en blaugrana ens transporta a la temporada 1947/48, amb el Barça entrenat per l'uruguaià Enrique Fernández. I el seu primer heroi té un nom. "Kubala és el mite que feia coses diferents; amb efectes diferents", recorda Borràs, que guarda en la memòria un moment molt precís. "Va ser en un derbi i feia molt fred. Quan va acabar el partit, em va tocar la mà i vaig guardar aquells guants durant molt de temps". Eren el tresor d'un noi jove, que als 17 anys va perdre prematurament el seu pare i va ser llavors quan es va vincular encara més a l'entitat que el feia vibrar. Va demanar permís a la seva mare per gastar-se els primers calés a fer-se soci. Ella no li ho va impedir.

Els seus lligams amb el club i, per tant, el seu compromís van créixer exponencialment quan en l'època en què el català era prohibit en plena dictadura franquista, va ser un dels impulsors d'una campanya per reclamar el retorn de la llengua catalana al club. Llaudet era el president i Borràs va ser un dels que va posar el seu afany a enviar cartes als compromissaris del club -"uns tres-cents, en aquella època", apunta- per

TEST

Un desig complert des que és a la Junta: guanyar la Champions a París.

Un desig per complir fins al final de mandat: arribar a la Champions a Roma.

Una frase de l'himne del Barça: "Tant se val d'on venim, si del sud o del nord, ara estem d'acord estem d'acord, una bandera ens agermana".

Un entrenador: n'he de dir tres, Daucik, Helenio Herrera i Cruyff.

Un jugador: Kubala.

Afició: llegir, especialment llibres sobre la Guerra Civil i la postguerra.

Un racó per desconnectar: Cadaqués.

Un personatge: Francesc Macià i Jordi Pujol.

Un esport a banda del futbol: el tennis.

La nit dels nens perduts

De la seva entrevista, causa especial significació la frase "la nit dels nens perduts". I és que Borràs recorda com en el primer partit a l'estadi en què per megafonia es podia utilitzar el català, amb astúcia, perquè la llengua sonés a la gespa, "es van perdre més nens que en cap altre partit". És una de les experiències d'un aprenent a Bertran Serra, empresa tèxtil de Manresa, que va passar a ser viatjant, cap de vendes i comercial fins a ser empresari del ram. Una de les històries més curioses es remunta a les victòries en les Copes Llatines. "Va ser quan a Madrid es van adonar del ressò que tenia el club per la gent que movia des de Portbou fins a Barcelona", comenta en Jacint. D'una d'aquestes victòries recorda una frase que, a la plaça Urquinaona, li va dir el futbolista Seguer al nostre protagonista. Celebrant la victòria un jove Jacint no es volia perdre ni un moviment de la plantilla. "Vigila, nano que et faràs mal", li va dir l'esportista a un barcelonista de cor.

L'octubre del 2007 Borràs es va incorporar a la Junta com a responsable de penyes. Des de l'estiu, és el president del Barça Atlètic, càrrec que ja havia ocupat el 1976

sol·licitar que l'Assemblea fos en català. Llavors era el delegat del Govern qui presidia aquestes reunions i qui marcava les pautes. "Recordo una Assemblea en què Llaudet va començar a parlar en català i el governador el va interrompre perquè intervingués en castellà. Al cap d'uns minuts, encara que sembli contradictori, el va tornar a tallar però ara perquè ho tornés a fer en català. Tot per mostrar qui manava allà", explica Borràs.
Aquelles missives, que no tenien el suport esperat, van obtenir resultat el 1970 gràcies a les visites personals per convèncer els compromissaris que feien els impulsors com en Jacint. I és que el tracte a la gent sempre ha estat una de les seves *armes*.
En el primer partit amb la megafonia en català, a principis de la dècada dels setanta, recorda que va ser el dia que "més nens es van perdre al Camp Nou", somriu el directiu. Mig any després es tornaria a prohibir el català i el 1972, es recuperaria de nou.
Fruit d'aquella implicació, va entrar a formar part de la Junta del Barça Atlètic l'any 1973. Ara, 35 anys després, n'és el president. Però no és el primer cop que té aquesta responsabilitat. Quan Ferran Ariño va deixar la presidència del Barça Atlètic el 1976, seria ell qui ostentaria el lideratge del filial durant cinc mesos.

Devoció pel planter

Aquell 1976 dos fets van marcar la seva devoció pel planter: d'una banda, el contacte amb Laureano Ruiz, responsable del futbol base, que li transmetria encara més gust per seguir de prop la trajectòria dels joves talents. De l'altra, una incorporació. Un noi de setze anys que fitxarien del Torredembarra: el *Lobo* Carrasco.
Després de la dimissió del grup d'Ariño el 1976, va participar en les eleccions que finalment va guanyar Josep Lluís Núñez (1978). Més tard, diversos candidats a la presidència del club sol·licitarien la seva participació a les llistes. De fet, es va integrar al grup Opinió Barcelonista i també a l'Elefant Blau. Després de passar per la candidatura de Lluís Bassat, Joan Laporta el va convidar a participar en la seva presa de possessió. El 2003 va entrar a la Comissió Social per representar el club en actes amb les Penyes Barcelonistes. "Sóc de l'Hospitalet. El que estic intentant és que allà que tenim un 35 o 40% d'immigració, els nouvinguts es facin del Barça perquè és un primer pas per avançar en la integració", es compromet de nou un dels pares fundadors de Convergència.
A l'octubre del 2007, el seu compromís amb el club va augmentar i va incorporar-se a la Junta Directiva, com a màxim responsable de les Penyes, dins de l'Àrea Social. "D'aquesta etapa en destaco el tracte amb la gent. També m'ha sorprès el creixement del Barça a països com la Xina. Hem transmès bé els valors i inquietuds del club", resumeix Borràs. Des de l'estiu, torna a ser la cara més visible del Barça Atlètic. "Per mi, és tornar als orígens", explica satisfet Borràs, que es mostra orgullós d'un Barça amb noms com el de Messi, Bojan o, més darrerament, Pedro, Víctor Sánchez i Sergio Busquets ■

El públic del Camp Nou va contribuir als actes del Centenari amb la formació d'un mosaic espectacular.

UN SEGLE DE VIDA MÀGIC

28 de novembre del 1998. 20.45 hores. El Camp Nou obria les seves portes a la cerimònia inaugural del Centenari del FC Barcelona. Milers de socis i aficionats van omplir de gom a gom l'Estadi per viure una jornada màgica i inoblidable. "Un Centenari de tots". Aquest va ser l'objectiu del club davant una efemèride tan assenyalada i que va agermanar barcelonistes d'arreu del món: que els socis i simpatitzants del FC Barcelona se sentissin protagonistes

TEXT: Vanessa Forns | FOTOS: Arxiu FCB

Durant trenta minuts, la casa del barcelonisme va engalanar-se de la millor manera possible per acollir una cerimònia que ja forma part de les pàgines d'or de l'entitat per la seva espectacularitat.

La resposta social a aquesta gran data va ser esplèndida. Ja des de dies abans, tant els carrers de Barcelona, com els autobusos públics i les instal·lacions blaugrana animaven tothom a respondre a aquesta iniciativa. Com en totes les grans cites, la família barcelonista no va fallar. Unida per un mateix sentiment, no va deixar ni un forat buit a la graderia, i va demostrar un cop més que era el motor que duia l'entitat a poder celebrar aquest segle de vida. Amb molta puntualitat van començar uns actes que es van dividir en tres parts.

El Barça triomfant

La inconfusible veu de Manel Vic, l'*speaker* del Camp Nou, va obrir l'acte inaugural. Seguidament, el periodista Antoni Bassas va fer un petit resum dels esdeveniments que fins aquell moment havien fet gran el club.

De sobte, el Camp Nou es va quedar a les fosques. Una foscor que va ser interrompuda pels potentíssims canons de llum de l'Estadi, que van il·luminar amb els colors blau i grana els 210 nens que començaven a desfilar pel terreny de joc. Tots junts van desplegar una enorme lona de color blanc on es van projectar imatges estàtiques de moments emblemàtics de la història del club. Alhora, dotze Clams –la mascota del Centenari-, un per cadascuna de les seccions que englobaven el club en aquell moment, eren perseguits pels Clams fotògrafs en la seva missió d'immortalitzar-los.

"El sentiment blaugrana perdurarà més enllà dels anys i dels segles" per un club que representa "la nostra ciutat: Barcelona, i la nostra Terra: Catalunya", va apuntar Antoni Bassas. En aquest punt van saltar al centre del camp 500 representants de les prop de

1.400 penyes barcelonistes repartides arreu del món amb les quals comptava llavors el club. Van estar acompanyats per grans figures de l'esport blaugrana. Kubala, Rexach, Guardiola, Nadal, Epi, Jiménez, Masip o Vilajoana, entre d'altres, van oferir al públic que omplia totalment l'Estadi les copes més emblemàtiques, com la de Basilea o la de Wembley, aquesta darrera alçada per l'heroi d'aquella gran gesta, Ronald Koeman.
L'Orfeó Català es va situar llavors al centre del camp per interpretar, per primera vegada al Camp Nou, *El Cant del Centenari*. El públic va poder unir-se a la coral gràcies a les 80.000 cartolines que s'havien facilitat mitjançant una iniciativa per promoure la participació. Les mateixes cartolines van servir després per formar un senyera espectacular i un mosaic gegant amb l'escut del FC Barcelona com a element protagonista.

El Barça universal

En aquesta segona part de la festa va tenir lloc un preciós espectacle de llum, música i dansa a càrrec de 250 ballarines. La lona blanca va servir en aquesta ocasió per projectar un mapamundi sobre el qual les ballarines es reunien en petits grups simbolitzant la localització de les penyes barcelonistes repartides arreu del món. Simultàniament, el missatge emotiu de penyistes repartits pels cinc continents, felicitant tots els presents, va simbolitzar la germanor de tots els socis i aficionats blaugrana. Amb una sincronització perfecta, les ballarines van transformar després el mapamundi en un enorme escut del FC Barcelona d'un impacte visual espectacular.

Amb el tradicional "Bona nit a tothom" de Manel Vich, ara fa deu anys, quedava inaugurada de manera oficial la celebració del Centenari

El Barça participatiu

Amb Joan Manel Serrat, les llàgrimes d'emoció van envair l'Estadi. Enmig de la foscor, amb només una llum blanca que il·luminava el músic català, es va produir el moment més emotiu de la nit. Serrat va començar a cantar *a cappella* els primers compassos del Cant del Barça. El públic no va trigar a unir-se a ell en una sola veu. Mentrestant, les grades es tenyien de blau i grana gràcies a les 80.000 barres lluminoses que s'havien repartit.
"És l'inici dels nostres cent anys i la millor manera és tenir un bon principi", va dir Antoni Bassas. Amb un castell de focs d'artifici es va posar punt i final a la celebració, però no a la jornada, que va continuar amb el partit de futbol entre el Barça i l'Atlètic de Madrid. Amb el tradicional "Bona nit a tothom" de Manel Vich, que en aquesta ocasió va afegir un "Avui comença el nostre Centenari", quedava inaugurat de manera oficial un any ple de celebracions, que es culminaria 365 dies més tard ■

Final de festa amarg

Amb un Camp Nou amb ganes de festa, a les deu de la nit va començar el partit de Lliga entre el Barça i l'Atlètic de Madrid. Per afrontar la que era la dotzena jornada de la competició de la regularitat, el llavors tècnic Louis van Gaal va optar per un onze format per Hesp, Okunowo, Reiziger, Pellegrino, Sergi, Xavi, Cocu, Giovanni, Figo, Zenden i Kluivert. Les coses, però, no van anar com el conjunt blaugrana hauria volgut. I és que en el minut 39, una falta de Reiziger sobre José Mari va provocar un penal que Jugovic va materialitzar en gol, posant en el marcador un 0-1 que es va mantenir fins al xiulet final. Un resultat que, a la grada, es va traduir en forma de mocadorada i crits de protesta del públic envers el tècnic barcelonista.
De tota manera, i coincidint amb l'entrada del nou any, un Barça molt sòlid i de gran efectivitat es va acabar proclamant campió de Lliga de la temporada 1998/99. Les tres seccions professionals també ho aconseguiren.

Més actes al llarg de tot l'any

La cerimònia d'inauguració del Centenari del FC Barcelona va significar el tret de sortida a una sèrie d'actes que es van celebrar al llarg de l'any. Van ser uns actes de caràcter social, cultural, institucional i també esportiu. Entre aquests últims, destaca el que va ser el partit de Centenari, que va tenir lloc el 28 d'abril del 1999 i en el qual el primer equip del Barça es va enfrontar a la selecció brasilera de Romário, Ronaldo i Rivaldo. Al final, el marcador es va quedar en un empat a dos gols, en un dia marcat per la pluja.
El 26 de maig del mateix any, el Manchester United i el Bayern de Munic van disputar la final de la Lliga de Campions al Camp Nou. Finalment el conjunt anglès es va imposar per 2-1. El partit "Drogues NO" entre el primer equip del FC Barcelona i el combinat d'estrelles de la Lliga (4-0), així com els partits del Centenari de cadascun dels equips de les categories inferiors del club, serien altres actes esportius destacats.

L'enigma anterior: Quina temporada el Barça va marcar una mitjana de 5,6 gols per partit a les competicions oficials?

La Pista: No es va perdre cap partit oficial.
La Solució: Temporada 1921/22. El Barça va fer 84 gols en 15 partits.
Nom del guanyador: Enrique Paradell Mora, soci número 22233. Rebrà una samarreta signada del seu jugador preferit.

UNA TEMPORADA APOTEÒSICA

El Barça té escrita amb lletres d'or la temporada 1921/22 a les pàgines de la seva història. Amb figures de la talla de Zamora, Sancho, Samitier, Piera i Alcántara, els blaugranes van assolir els campionats de Catalunya i Espanya amb una superioritat enorme sobre la resta d'equips

TEXT: Manel Tomàs I FOTOS: Arxiu FCB

A la primeria de la dècada dels vint el Barça ostentava la supremacia a nivell estatal, en una època de clara eclosió popular del futbol, que ja havia esdevingut l'esport rei de Catalunya i Espanya després de superar l'etapa de naixement i consolidació iniciada a finals del segle XIX.

En aquell context de puixança, la temporada més excelsa per als blaugranes va ser la 1921/22: el Campionat de Catalunya es va guanyar després de marcar 63 gols en deu partits i el Campionat d'Espanya es va assolir amb 21 dianes en cinc enfrontaments. És a dir, una mitjana de 5,6 gols a favor als partits oficials. A més, no es va perdre ni un sol matx en cap de les dues competicions. Dirigit per Joan Gamper a la presidència i Jack Greenwell a la banqueta, durant aquella campanya el Barça no va tenir rival.

Al Campionat de Catalunya només es va empatar un partit, al camp de l'Europa (1-1). Tota la resta van ser golejades aclaparadores: al Sabadell (5-2 i 0-5); a l'Europa (4-1); a l'Avenç (1-7 i 8-1), a l'Internacional (2-5 i 9-0) i a l'Espanyol (10-0 i 0-9). El Barça va aconseguir el títol amb sis punts d'avantatge sobre l'Europa. Els màxims golejadors de la competició van ser els barcelonistes Alcán-

Foto acolorida de l'estadi de Les Corts, el dia de la seva inauguració, el 20 de maig del 1922.

tara i Gràcia, amb dinou gols cadascun en vuit i deu partits respectivament, mentre que Zamora fou el porter menys batut.

Tampoc hi va haver color al Campionat d'Espanya. El Barça va passar com un corró sobre el Sevilla (0-1 i 7-1) i l'Sporting de Gijón (1-1 i 7-2), en dues eliminatòries sense cap emoció en què els blaugranes arribaren a desesperar els seus rivals. La final es va disputar el 14 de maig del 1922 al camp de Coya, del Real Fortuna de Vigo. El rival era el poderós Real Unión d'Irun, un equip temible que havia eliminat a les semifinals el Reial Madrid. Tanmateix, els bascos no tingueren cap opció davant un Barça anorreador que va guanyar per 5-1 amb gols d'Alcántara (dos), Samitier, Gràcia i Torralba. Aquest va ser l'equip campió: Zamora, Planas, Surroca, Torralba, Sancho, Samitier, Piera, Martínez, Gràcia, Alcántara i Sagi. Alcántara va ser l'heroi d'aquell Campionat d'Espanya, amb vuit gols en tres partits.

Curiosament, aquell equip barcelonista que enlluernava l'afició tenia com a marc un camp que s'havia quedat esquifit, com era el del

La temporada va culminar amb el triomf al Campionat d'Espanya i la inauguració de Les Corts

carrer Indústria (inaugurat l'any 1909), el qual només tenia capacitat per a 6.000 espectadors. Ja el 25 de desembre del 1921 es va produir un fet significatiu: aquell dia es va jugar el partit inaugural de l'estadi de la Foixarda a Montjuïc entre el FC Barcelona i l'Sparta de Praga, amb 30.000 persones atapeint les grades i ocupant fins i tot els turons del costat. Es feia del tot necessari que el Barça construís un nou camp. Així, la primera pedra de l'estadi de Les Corts es va posar el 19 de febrer del 1922 i tres mesos després, el 20 de maig del 1922, es va celebrar la inauguració, amb una capacitat inicial de 22.000 espectadors. Només feia sis dies que el Barça s'havia proclamat campió d'Espanya i l'ambient era de total eufòria ■

Una final plena de tensió

Malgrat que el resultat final (5-1) sembli indicar que aquell va ser un partit plàcid, la final del Campionat d'Espanya de l'any 1922 va ser en realitat un matx ple d'incidents, com la baralla entre Surroca i Patricio, l'intent de linxament dels jugadors barcelonistes i l'àrbitre per part d'alguns espectadors unionistes i l'amenaça de retirada dels jugadors bascos. El clímax va arribar al banquet ofert després del partit per la Federació Gallega als finalistes, una celebració que no va comptar amb cap representant dels derrotats i que va registrar un intent d'agressió als jugadors barcelonistes per part d'alguns seguidors guipuscoans. Tanmateix, res no va poder enterbolir l'alegria dels 20.000 barcelonistes que tres dies després acompanyaren els vencedors a l'Ajuntament de Barcelona. "I tot Catalunya s'estremí del goig de la proesa dels seus fills", es va arribar a escriure.

Quin jugador va ser fitxat pel Barça després de tenir dues actuacions lluïdes contra l'equip barcelonista?

LA PISTA:

Va lluitar a la I Guerra Mundial.

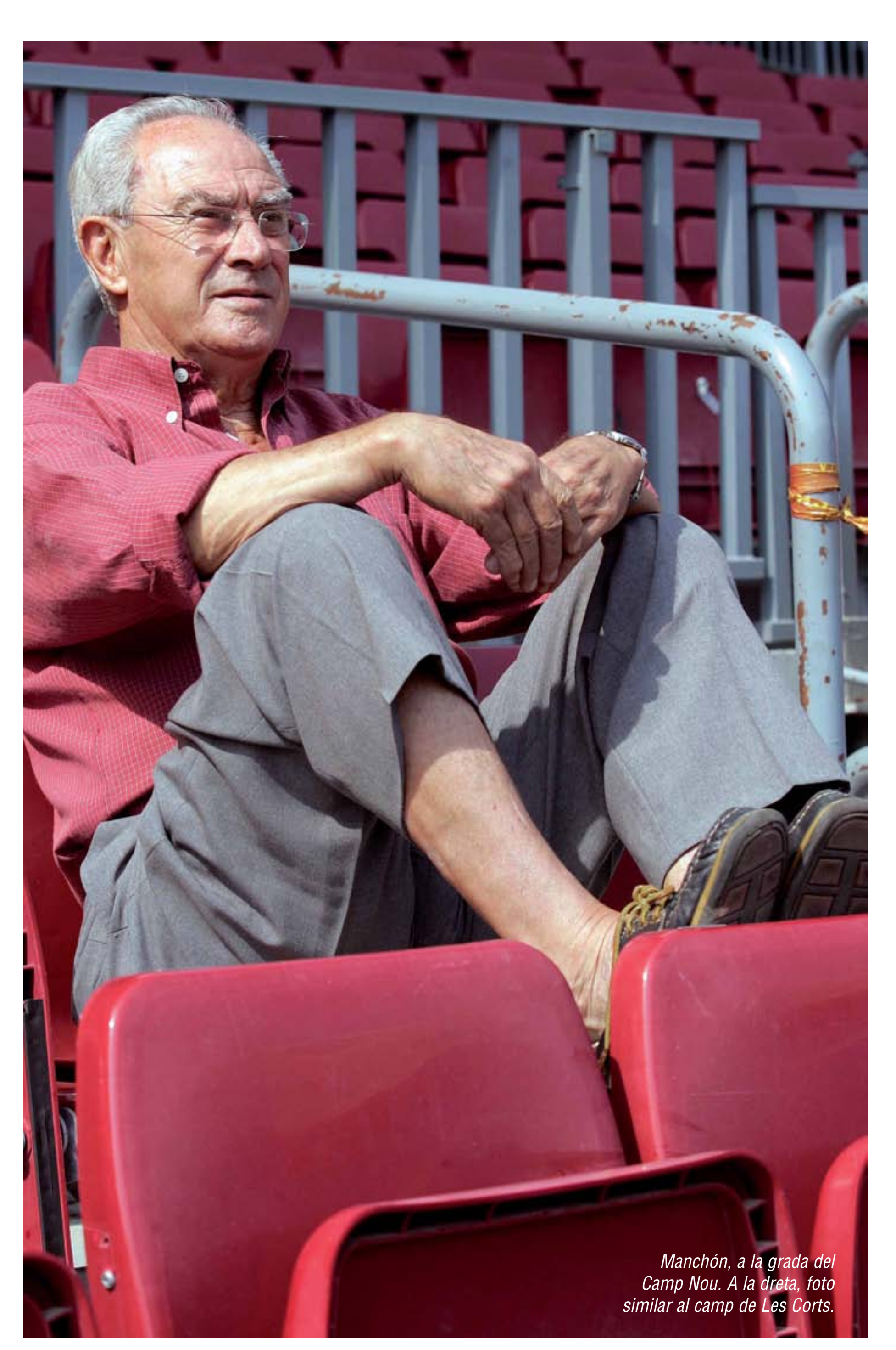
Les respostes s'han de fer arribar, fent constar el nom i el número de soci, a:
Correu: Revista Barça. Av. d'Arístides Maillol, s/n, 08028 Barcelona
Correu electrònic: revista@fcbarcelona.cat

Coordinació:
Centre de Documentació i Estudis del FC Barcelona

EL CINQUÈ GENET

TEXT: Àngels Prieto
FOTOS: Bevenrain / Arxiu-FCB

El seu document d'identitat diu que té 78 anys, però ni el cor ni el cap hi estan massa d'acord. L'Eduard Manchón continua lligant-se els cordills de les botes cada divendres, per jugar a la Ciutat Esportiva amb els companys de l'Agrupació Barça Veterans, i ho fa amb la mateixa il·lusió que tenia de jove. Ell és un dels cinc genets del Barça de les Cinc Copes

Manchón, a la grada del Camp Nou. A la dreta, foto similar al camp de Les Corts.

La pilota forma part de de la seva vida, i gràcies a ella va poder protagonitzar una de les etapes més glorioses de la història del FC Barcelona. I avui, com cada dimarts i cada divendres al matí, l'Eduard Manchón va al Camp Nou, per reunir-se amb els veterans de l'Agrupació i jugar unes partidetes de dòmino. Avui, a més, toca partit. A les dotze, l'exdavanter es desplaça fins a la ciutat esportiva de Sant Joan Despí, per retrobar-se amb la resta de companys que cada divendres juguen un amistós en un dels camps de gespa artificial.
Aquest ritual forma part de la seva vida, i als seus 78 anys, l'Eduard Manchón no té cap intenció de penjar les botes, perquè pensa que el dia que ho faci, la salut li passarà factura.
I és que el futbol és la seva vida. De fet, els seus primers records d'infantesa sempre van lligats a una pilota. "Eren moments durs –recorda Manchón- perquè vaig créixer en plena postguerra, però els nens del barri de Can Tunis ens divertíem com podíem, i aleshores l'única distracció que hi havia era la de jugar al futbol al carrer". Prefereix no parlar gaire d'aquella època, potser encara té ferides al cor que no han acabat de curar-se.

> ***"L'única distracció que teníem els nens, en plena postguerra, era sortir al carrer a jugar a futbol"***

El que sí que recorda és el dia que el van venir a trobar al CF Antúnez, l'equip del barri, per fer una prova amb el Barça. "Jo tenia 16 anys quan em van venir a buscar l'aleshores secretari del futbol base, Josep Boter, i l'exporter Ramon Llorens. Em van veure jugar un partit contra l'Hostafrancs i em van oferir fitxar per l'amateur del Barça. I si sóc sincer, m'ho vaig pensar dos cops!".

Tampoc no podrà oblidar mai el seu primer sou com a blaugrana, ni la cara que va fer la seva mare en veure aquells diners: "Recordo que, després d'estampar la primera firma amb el Barça, em van donar mil pessetes i un vestit a mida de la casa Tamburini, propietat d'un directiu del club. Vaig arribar a casa molt content –continua Manchón- i vaig donar els diners a la meva mare, que en veure tants bitllets junts em va preguntar si eren bons".
Però si alguna persona havia confiat sempre en les seves opcions de triomfar al futbol, aquesta era el seu pare. Ell sempre li havia dit que arribaria a jugar al primer equip del FC Barcelona i que lluités de valent per aconseguir-ho. I l'Eduard no el va defraudar, però no només va debutar amb el Barça, sinó que va formar part d'una de les davanteres més mítiques de la història de l'entitat.
Tot i així, el dia del seu debut amb el primer equip, els nervis van estar a punt de guanyar-li la partida. "L'any 1949, el FC Barcelona feia 50 anys, i el club va preparar un torneig amistós per celebrar les noces d'or. Jo, aleshores, jugava a l'amateur, i quan l'entrenador, Enrique Fernández, em va cridar per jugar amb el primer equip, no m'ho podia creure!", recorda, emocionat, l'exdavanter. "Jo sempre havia tingut fama de ser un jugador molt ràpid –afegeix- però aquell dia semblava que les cames em pesaven una tona i amb prou feines podia fer unes passes, dels nervis que tenia". Afortunadament, els nervis van durar només uns minuts.

Un dretà a la banda esquerra

Com a bon extrem esquerre, la seva principal virtut sobre el camp era la velocitat, i encara són recordades les seves carreres per la banda amb la pilota als peus. El que ja no sap tanta gent és que Manchón no era un jugador esquerrà, com es va donar per fet durant molt de temps, fins i tot entre alguns companys de vestidor.
Home valent i lluitador sobre el terreny de joc, Manchón tenia, però, un punt feble: els avions. La por de volar el va deixar a Barcelona en alguns desplaçaments, i quan hi viatjava havia de suportar -amb bon humor, això sí- les bromes dels seus companys, quan el veien amb un llençol tapant-se la cara, per no veure els núvols des de les finestretes.
Com a blaugrana va protagonitzar una de les etapes més glorioses del club, i el seu nom sempre anirà lligat a la famosa davantera, immortalitzada per Serrat, formada per *"Basora, César, Kubala, Moreno... y Manchón"*. Dues Lligues, quatre Copes i una Copa Llatina són alguns dels títols que llueix al seu palmarès. Només li va quedar clavada una espina: el fet de no poder estrenar el Camp Nou. Just uns mesos abans de la inauguració de l'estadi, Eduard Manchón va decidir canviar d'aires en veure que no entrava als plans de Domènec Balmanya. Si pogués tirar enrere en el temps, possiblement la història tindria un altre final ■

"Tenia fama de ser molt ràpid, però el dia del meu debut estava tan nerviós que les cames em pesaven una tona i amb prou feines podia fer unes passes"

I TU, COM T'ENTRENES?

Si mai no n'has tingut prou amb les taules d'exercicis, si t'has marcat un repte i estàs decidit a superar-lo, si sempre has tingut l'esperit de fer "una més" o si t'omple d'orgull suar la samarreta, al DiR tens el que portes tant de temps buscant: **Entrenadors Personals DiR. L'entrenament que vols, amb la motivació que necessites.**

902 10 1979 · www.dir.cat

LA PRIMERA HISTÒRIA

Hi ha tresors que testimonien un moment de la història del club, que ens recorden algun personatge rellevant o que ens informen sobre una competició o algun moment especial de la vida del club. El que presentem avui ens parla també d'un moment molt especial, del 25è aniversari del club, la primera gran celebració de la continuïtat del club. I és també el primer intent de recollir tota la història del Barça fins aquells moments

TEXT: Carles Santacana

Va ser amb motiu de les Noces d'Argent que el periodista Daniel Carbó i Santaeularia, més conegut com a *Correcuita*, va escriure els dos volums d'*Historial del F.C. Barcelona*. Es tracta de dos extensos volums –cadascun té prop de 500 pàgines– que va donar a la llum la Impremta Costa i que havien hagut de passar la revisió de la censura militar, atès que es van editar en plena dictadura de Primo de Rivera.

Els dos volums ofereixen una informació abundantíssima, amb tots els partits disputats pel primer equip de futbol i amb moltes referències a la marxa de l'entitat i als canvis a la Junta Directiva, tot plegat acompanyat de poques però valuosíssimes fotografies dels primers anys. És un llibre que certificava la definitiva consolidació del Barça com un gran club. Al final del pròleg, Carbó explicava amb el llenguatge grandiloqüent de l'època el que significaven per a ell aquelles noces de plata, i projectava la història del club cap al futur: "I ara, BARCELONA... enllà. Els teus somnis de vint-i-cinc anys enrere, les teves inquietuds, els teus èxits clamorosos i els teus fracassos enervants, els amors i simpaties que has escampat, els odis i les animadversions que has desfermat, les alegries que t'han fet somriure i les tristeses que t'han fet plorar, tot... tot esclata, avui, en fruit d'argent que corona la teva testa. No t'envaneixis de l'hora solemne amb presumpció d'haver escalat la suprema alçada, ni t'aturis en el camí de l'ascensió triomfal. Encara els llocs més alts de la graonada infinita són per tu desconeguts. Segueix avant, reafirmant gestes i jornades esvaïdes i fent obiradores enllà dels temps futurs, audàcies triomfants i epopeies victorioses."

Però no tot era poesia en prosa. La feina de recopilació de dades que va fer Carbó va ser ingent, i el podem considerar el primer cronista seriós i documentat de la història del Barça. De fet, Correcuita era un periodista esportiu molt conegut a la Barcelona de l'època. Era el redactor que s'ocupava del futbol a *La Veu de Catalunya* i entre altres mèrits va ser membre del consell de redacció del *Llibre d'or del futbol català*, que es va publicar el 1928. Tenim, doncs, un tresor amb valor per ell mateix i per la història blaugrana que explica ■

BRUT BARROCO
El joc de la
Seducció
THE MIRAGE
RESERVA
Freixenet
CAVA
MÉTODO TRADICIONAL
BRUT BARROCO
MERAVELLOSAMENT COMPLEX

EL GRAN CAPITÀ, AMB ULLS DE CAPITANS

Han estat molts els jugadors que, durant una etapa de la seva carrera al primer equip, han tingut el privilegi de lluir el braçal de capità. Però només un d'ells ha passat a la història amb el sobrenom del Gran Capità. És en Joan Segarra, que el 3 de setembre passat ens va deixar. Amb ell va marxar un tros de la història del club

TEXT: Àngels Prieto I FOTO: David Cuella

Joan Segarra i Carles Puyol van coincidir als actes de celebració del 50è aniversari del Camp Nou

Ser el capità del Barça no és només portar el braçal els dies de partit. Un capità ha de saber transmetre a l'entrenador els neguits, els dubtes o les propostes dels jugadors; ha d'esperonar els companys quan cal aixecar els ànims, o esbroncar-los quan la situació ho requereix. Un bon capità ha de ser un símbol per a l'afició, que li reclamarà que representi amb orgull i honradesa els valors del barcelonisme.

A la centenària història del Barça hi ha hagut bons capitans, però cap ha merescut el títol de Gran Capità com Joan Segarra. En 'Juanito', com el coneixien els companys, va agafar la capitania l'any 1955 de mans d'un altre astre del barcelonisme, César Rodríguez, i ja no la va perdre fins a l'any de la seva retirada, el 1964.

Un bon capità ha de ser un símbol per a l'afició, que li reclamarà que representi els valors del barcelonisme

La seva figura va traspassar les fronteres del temps, i han estat moltes les generacions de futbolistes que han conservat el referent de Segarra. Com és lògic, són els seus companys de vestidor els qui més recorden el tarannà del Gran Capità. El mític porter Antoni Ramallets, molt afectat per la seva pèrdua, va recordar el caràcter de Segarra: seriós al camp, però amb un gran sentit de l'humor. "Vam coincidir durant molts anys al primer equip –explica Ramallets- i vam compartir molts moments importants, perquè aquell Barça va arribar molt lluny. Tinc moltíssims records d'en Juanito i sento molt haver perdut un gran amic".

Joan Segarra va donar pas a Ferran Olivella a la capitania. L'excentral també és recordat com un dels grans capitans del Barça, i ell sempre ho atribueix al seu mestre i amic, Joan Segarra, amb qui va coincidir també molts anys al primer equip. Olivella assegura que "Segarra va ser un capità de veritat, dels que tiren el carro quan cal i dels que fan quatre crits al camp si cal despertar l'equip".

Un altre capità del Barça, l'alacantí Juan Manuel Asensi, també va tenir l'oportunitat de conèixer Segarra, encara que ja no com a jugador, sinó en la faceta d'entrenador de futbol base. "Jo vaig tenir la sort de conèixer-lo en alguns campus de futbol, i era un fenomen amb els nens, tenia una gran empatia amb la canalla", recorda Asensi.

També ha tingut un record per al Gran Capità l'actual tècnic del primer equip, Josep Guardiola. El de Santpedor ha estat un dels capitans més carismàtics de les últimes dècades, i sap el que suposa el pes del braçal amb les quatre barres. Guardiola va assistir a l'enterrament de Segarra i allà va confessar que "havia arribat a estimar-lo a través del testimoni dels seus amics, com Fusté o Rexach".

L'actual capità del Barça, Carles Puyol, també va tenir l'ocasió de conèixer Segarra, coincidint amb la celebració del 50è aniversari del Camp Nou. Per Puyol, aquell moment va ser molt emotiu: "Per mi, com a capità del Barça, tots els jugadors que han tingut aquest privilegi anteriorment són un referent i un exemple, i evidentment Segarra n'és un d'ells. Ell era i sempre serà el Gran Capità" ■

Ferran Olivella: "Segarra va ser un capità dels de veritat, dels que tiren el carro quan cal i dels que fan quatre crits al camp quan cal esperonar els companys"

50 ANYS EN PUNT

Tractant-se d'una qüestió de temps, estem més que mai amb vosaltres.
És per això que, de nou, volem felicitar-vos.
Feliços **C**inquanta **B**arça

Rellotge Oficial del Futbol Club Barcelona
Edició commemorativa del 50è Aniversari del Camp Nou

P.V.P. 99€

CENTRES DE VENDA DE RELLOTGE COMMEMORATIU DEL FC BARCELONA Concessionaris oficials Viceroy- FCBotiga Megastore - Grans Magatzems -La Tienda en Casa 902.10.30.12

A totes hores, tot el dia

Mira-t'ho bé, Barça TV és informació

El Barça viu a Barça TV. Els matins, al migdia i a la tarda, la referència informativa és el *Zona Mixta,* amb Xavi Rocamora. Als vespres i la nit és el torn del *Barça Notícies*, amb Laura Aparicio.

ZONA MIXTA, programa magazín d'actualitat que cada dia ens explica, des de l'àrea de vestidors, què passa al Barça

ZONA MIXTA, a les 13.30 h (directe) i a les 15.00 h

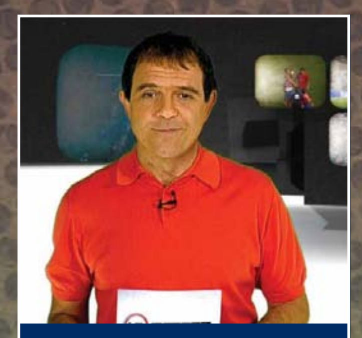

BARÇA NOTÍCIES, informatiu diari que repassa l'actualitat de tot el club. Ens interessa el primer equip, el futbol base, les seccions i el dia a dia de la institució

BARÇA NOTÍCIES, a les 20.00 h (directe) i a les 21.30 h

T'agrada el futbol?

A Barça TV, tot sobre el futbol

Tots els gols i el repàs de la jornada amb Jesús Carrillo. Els dilluns, a les 12.30 h LA JORNADA

Tot el futbol base, amb Jaume Marcet. Els dilluns, a les 20.30 h PROMESES

Tot el que vols saber dels rivals, amb Berta Brau. Els divendres, a les 20.30 h CONTRA QUI JUGUEM

Des d'una hora abans i fins una hora després del partit. Amb Òscar Garcia i Toño de la Cruz, EL MARCADOR

LA MANERA MÉS DIVERTIDA DE TORNAR AL COL·LEGI!

Els productes del FCBarcelona t'ofereixen l'opció més divertida i blaugrana de tornar al col·legi! Amb un ampli ventall de productes escolars com ara estoigs, carpetes, pots per als llapis, bosses, etc. Passa per qualsevol botiga oficial i descobreix la millor manera de començar amb nota l'any escolar.

FCB SOCIS
5%
DE DESCOMPTE EN TOTS ELS ARTICLES EN QUALSEVOL BOTIGA OFICIAL

ESTOIGS

BOSSES

PAPERERIA

XARXA BOTIGUES OFICIALS

BARCELONA:
. Megastore al Camp Nou
. Sagrada Família c/ Provença, 439
. Centre Comercial Maremagnum
. Rda. Universitat, Pl. Catalunya
. Jaume I, 18
. Aeroport Barcelona
. Sants Estació

ALTRES BOTIGUES:
. Lloret de Mar (Passeig Marítim)
. Àrea de Servei de la Jonquera
. Estació RENFE a Girona
. Las Palmas de Gran Canaria (Centre Comercial Las Arenas)

FCBOTIGA ONLINE www.shop.fcbarcelona.com. També pots realitzar les compres d'una manera fàcil sense moure't de casa a través del lloc web de la botiga.

FCBSOCIS
10%
DE DESCOMPTE AL WEB DE LA BOTIGA

El Gran Repte

Àlex Compte Lozano ha estat el guanyador del SuperFCBPremi

TORNEN ELS FCBPREMIS

Amb la nova temporada tornen els sortejos exclusius per als socis, que els permeten aconseguir un munt de regals cada mes. Des d'un desplaçament amb el primer equip de futbol fins a la possibilitat de veure un partit des de la Llotja del Camp Nou, el ventall de premis és molt ampli.

Regals exclusius

Els sortejos mensuals per a socis donen l'oportunitat de guanyar el SuperFCBPremis d'aquesta temporada. Amb aquest regal el soci guanyador i un acompanyant viatjaran amb l'expedició oficial del Barça per presenciar el partit de Lliga de Campions al camp de l'Sporting de Lisboa, que es disputarà el dimecres 26 de novembre. El viatge inclou el bitllet d'avió amb l'equip el dia abans del matx, l'allotjament, una visita turística guiada per Lisboa, l'entrada a l'estadi José Alvalade per gaudir del partit i la tornada cap a Barcelona. Tots els premiats s'elegiran per mitjà d'un sorteig davant de notari de manera automàtica i sense cap mena de preinscripció prèvia. A més del desplaçament amb el primer equip, els socis també poden guanyar articles de marxandatge, rellotges oficials Viceroy, entrades dobles per al concert d'Any Nou a l'Auditori o localitats per viure tota l'emoció de l'Eurolliga al Palau Blaugrana.

La Llotja Oberta

Un dels FCBPremis més destacats de cada temporada és el fet de viure un partit de futbol des de la Llotja Presidencial del Camp Nou. Entrant a la Zona Socis de la web de club, www.fcbarcelona.cat, es té accés a la consulta dels afortunats que poden gaudir d'un matx a l'estadi des d'aquesta zona presidencial.
D'altra banda, la Llotja Oberta Palau, iniciativa que es va posar en marxa l'any passat, es consolida aquesta temporada. Quatre socis més els seus acompanyants són convidats a veure un partit de bàsquet des de la Llotja Presidencial del Palau. En aquest cas els socis que vulguin entrar dins el sorteig sí que han de fer una petició per poder participar. Només cal entrar a la web del Barça, a la Zona Socis, i inscriure-s'hi.

També els socis més petits

Com l'any passat l'últim partit a l'estadi abans de Nadal la Llotja oberta estarà reservada per als socis més petits del club. Enguany el darrer partit al Camp Nou del 2008 coincideix amb la visita del Reial Madrid. A més d'aquest premi, els més menuts també entren dins el sorteig per poder ser per un dia recollidors de pilotes del Camp Nou, o bé regals com ara lots nadó de benvinguda, motxilles oficials o pilotes.
Per consultar els guanyadors dels FCBPremis només cal entrar a la secció Socis de la web del club i veure quin són els afortunats.

NOU CORREU ELECTRÒNIC PER ALS SOCIS

El FC Barcelona presenta un avantatge molt especial i exclusiu per als socis barcelonistes. Es tracta del nou FCBWebmail, amb el qual es podrà crear un compte de correu personalitzat amb el elteunom@socis.fcbarcelona.cat. Aquesta iniciativa permet tenir un correu electrònic que permet identificar la persona com a soci del FC Barcelona. Per tant es podrà posar el nom d'usuari que es desitgi, com per exemple el nom i cognom del soci o bé el sobrenom habitual de la persona seguit d'aquest nou domini blaugrana.

Amb els colors del Barça

El nou correu electrònic està dissenyat exclusivament per a socis amb els colors blaugrana. Amb el FCBWebmail es podrà enviar i rebre correus amb capacitat per adjuntar arxius, ja siguin documents o bé imatges. La seva utilització és senzilla i intuïtiva, i això facilita la familiarització amb l'ús del correu electrònic per a aquelles persones que no estiguin acostumades a utilitzar l'"e-mail'. A més no caldrà que es canviï el correu electrònic que el soci utilitza habitualment, ja que el correu web permet redirigir els missatges que es rebin al correu electrònic.

Com inscriure-s'hi

Per inscriure's al FCBWebmail del FC Barcelona només cal entrar des de la Zona Socis del lloc web blaugrana, www.fcbarcelona.cat. D'aquesta manera es podrà continuar gaudint de tots els avantatges amb els colors del club.

AGENDA CULTURAL

>> **Palau de la Música:** *Les quatre estacions* de Vivaldi. 18 d'octubre. 20% de descompte per a socis.

>> **Palau de la Música:** Concert d'Aranjuez de Rodrigo. 17 d'octubre a les 21 hores. 20% de descompte per a socis.

>> **Palau de la Música:** *The Original Glenn Miller Orchestra*. 2 de novembre. 20% de descompte per a socis.

>> **Teatre Borràs:** *Cancún* de Jordi Galzeran. A partir del 5 de novembre. 20% de descompte per a socis.

>> **Teatre Poliorama:** *Papanotes* dins el cicle de teatre familiar. A partir del 19 d'octubre i fins al 21 de desembre. 33% de descompte en totes les funcions.

SERVEIS

902 1899 00
www.fcbarcelona.cat

SEU SOCIAL
Tel: 902 1899 00 · Fax: 93 411 22 19
Avinguda d'Arístides Maillol, s/n
08028 Barcelona

OFICINA D'ATENCIÓ AL BARCELONISTA (OAB - Camp Nou)
oab@fcbarcelona.cat
HORARIS
> De dilluns a dissabte, de 9 a 21 h.
Diumenges de Lliga, des de dues hores abans del partit.

TAQUILLES
HORARIS
Atenció al públic: a partir del 18 d'agost.
> De dilluns a dijous de 9.00 a 13.30 i de 15.30 a 18.00 h.
Divendres de 9.00 a 14.30 h.
Dissabtes (només quan hi ha partit) de 9.00 a 13.30 h.
> Taquilles Boulevard (accessos 7/9)
De dilluns a dissabte de 10 a 18.15 h.
Diumenges de 10 a 14.15 h.
> Taquilles del camp (a la zona dels gols)
Des de les 11 h fins que comença el partit.

MUSEU FC BARCELONA (gratuït per als socis)
museu@fcbarcelona.cat
> De dilluns a dissabte de 10 a 18.30 h - Tour Camp Nou fins a les 17.30 h.
Diumenges i festius de 10 a 14.30 h - Tour Camp Nou fins a les 13.30 h.
L' 1/1, 6/1 i 25/12, romandrà tancat. Aparcament gratuït.
PREUS
> Socis del FC Barcelona: l'entrada al Museu i al Tour de l'estadi és gratuïta.
Públic: Museu 8,50 euros i Museu + Tour estadi 13 euros.
Infantil (fins a 13 anys): Museu 6,80 euros i Museu + Tour estadi 10,40 euros.
Penyes, jubilats i estudiants: Museu 6,80 euros i Museu + Tour estadi 10,40 euros.

CENTRE DE DOCUMENTACIÓ I ESTUDIS FCB
centre.documentacio@fcbarcelona.cat
L'accés és lliure. El públic, però, l'ha de concertar al telèfon: 93 496 36 12.
HORARIS
> Atenció al públic: De dilluns a dijous de 10 a 14 i de 16 a 18.30 h.
Divendres de 10 a 15 h.
Partits de Champions al Camp Nou: de 10 a 13 h.
Tancat: Dijous Sant i 31 de desembre tot el dia; 5 de gener, 23 de juny i 24 de desembre tancat a la tarda.

FCBOTIGA (5% descompte socis, 10% Botiga Online)
fcbotiga@fcbmerchandising.com
Tel: 93 409 02 71
HORARIS
A partir del 15 de setembre.
> De dilluns a dissabte de 10.00 a 19.30 h.
Diumenges i festius de 10.30 a 14.30 h. Dies de partit fins a l'inici d'aquest.

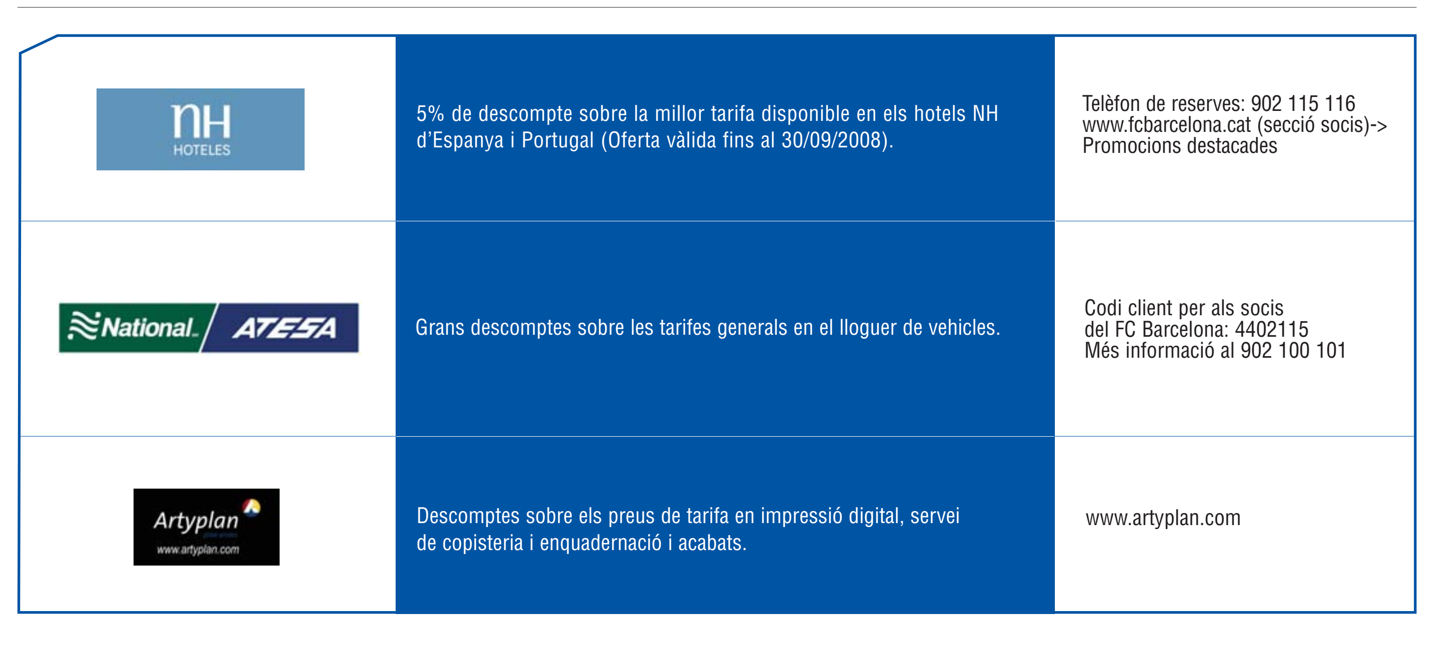
PISTA DE GEL (25% descompte socis)
pistadegel@fcbarcelona.cat
HORARIS
> De dilluns a dijous de 10 a 14 h i de 16 a 18 h.
Divendres de 10 a 14 h i de 16 a 20 h.
Dissabtes, diumenges i festius de 10.30 a 14 h i de 17 a 20.30 h.
Durant el mes d'agost tancat.
PREUS (l'entrada inclou el lloguer dels patins):
> Socis FC Barcelona 7,50 euros; Públic 10,50 euros.

NOTA: Per patinar és obligatori l'ús de guants. Se'n poden llogar a les instal·lacions de la Pista de Gel.

ELS DESCOMPTES PER ALS SOCIS

Els socis tenen avantatges en la compra o utilització dels serveis de patrocinadors i empreses col·laboradores. Treu partit al teu carnet!

NH HOTELES	5% de descompte sobre la millor tarifa disponible en els hotels NH d'Espanya i Portugal (Oferta vàlida fins al 30/09/2008).	Telèfon de reserves: 902 115 116 www.fcbarcelona.cat (secció socis)-> Promocions destacades
National / ATESA	Grans descomptes sobre les tarifes generals en el lloguer de vehicles.	Codi client per als socis del FC Barcelona: 4402115 Més informació al 902 100 101
Artyplan www.artyplan.com	Descomptes sobre els preus de tarifa en impressió digital, servei de copisteria i enquadernació i acabats.	www.artyplan.com

ACORDS

Clinic Sant Cugat Centre Medic i Estetic	Descomptes entre 20-40% en tractaments làser, medicina estètica, cirurgia plàstica, nutrició i dietètica, odontologia estètica i blanquejaments i implantologia capil·lar	Més informació al 93 675 14 80 www.clinicsantcugat.com
SABORBIANCHI.COM	Emporta't una màquina de cafè d'última generació (valorada en 200 €), per la compra del primer lot monodosi de cafè i te, per només 59 €.	Truca al 902 222 216 o visita www.saborbianchi.com/fcb
PALAU MÚSICA CATALANA BARCELONA	En les visites guiades 2x1 en el preu de les entrades	Amb el carnet de soci

T90 LÀSER II
PRECISIÓ

